

Thơ Mặc Giang - Quyển 13
Từ bài 1201 đến bài 1300

01. Còn viết nổi không ?
02. Ai bảo em là quê hương
03. Tôi vẫn mang theo
04. Đồi lữ thú là thế đó
05. Chưa nát đầu vũ trụ
06. Nhật bóng ru mơ
07. Ôm quê hương vào lòng
08. Trỗi khúc hoan ca
09. Trả lại núi sông
10. Ta dắt nhau về
11. Ác mộng đêm mơ !
12. Ai không có quê hương ?
13. Vịnh núi sông
14. Vịnh quê hương
15. Vịnh nước non
16. Vịnh cơ đồ
17. Bình tình cơn mơ
18. Chỉ có quê mình
19. Nhớ thuở học đường
20. Dù có vô thường
21. Dòng sông mấy bến !
22. Một khối tình quê !
23. Cho nhau nụ cười
24. Hai tiếng quê hương
25. Cái kiếp mò côi
26. Trả lại cho em
27. Cô gái nhà quê
28. Đâu là quê hương
29. Vui với học đường
30. Đi giữa Lòng Đất Mẹ
31. Tung hê phù bọt mép !
32. Chưa thấm tương chao
33. Tay hoa nhiệm màu
34. Tu cái gì ?
35. Xin chấp tay hoa
36. Lòng nhớ dặn lòng
37. Nhớ chùa nhớ quê
38. Lối về ngàn xưa
39. Toàn vẹn núi sông
40. Quê hương ta đó
41. Sao thương Quê Cha Đất Mẹ !
42. Hành trình Quê Mẹ
43. Hương lành Việt Nam
44. Mấy tuổi trong đời

45. *Quê Cha - Đất Mẹ*
46. *Hết rồi tiếng nói Mẹ Cha*
47. *Tiếng khóc mồ côi*
48. *Nhà ma bỏ xó*
49. *Đi tận cùng chung thỉ*
50. *Mặc Tử trăm năm*
51. *Vương chút chi lan*
52. *Con đi giữa lòng đất mẹ*
53. *Ai bảo em là vũ trụ*
54. *Nguyện cầu Phật Đản*
55. *Kính mừng Phật Đản*
56. *Thơ nhạc quê hương*
57. *Mơ bến sông trăng*
58. *Kết sợi thơ nào*
59. *Tập làm thơ*
60. *Sông núi Việt Nam*
61. *Quốc ngữ Việt Nam*
62. *Ca ngợi núi sông*
63. *Mở rộng nhịp cầu*
64. *Bạn học thuở nào*
65. *Hương Thảo Phương Đài*
66. *Thì thâm nước non*
67. *Thức tỉnh hồn mê*
68. *Tiếng hát đồng quê*
69. *Không vẽ nổi chân dung*
70. *Ta mang giọt lệ hoài thương !*
71. *Cái nghèo quê tôi*
72. *Tạ tội quê nghèo*
73. *Chưa hẳn là người*
74. *Quê hương là nhất*
75. *Chờ một nhịp cầu*
76. *Một khối tình quê*
77. *Lại một dòng sông*
78. *Tiếng gọi dòng sông*
79. *Non nước quê mình*
80. *Đóa Hoa Hiếu Hạnh*
81. *Hai sắc Bông Hồng*
82. *Một đóa Trắng - Hồng*
83. *Mỗi Mùa Hiếu Hạnh*
84. *Lại thương Xứ Huế !*
85. *Trăm cánh hoa cười*
86. *Điểm nụ hoa rừng*
87. *Giác dài hoa mộng*
88. *Ta là Người Việt Nam*
89. *Nước Việt kiêu hùng*
90. *Ta mãi đi hoài !*
91. *Xin chấp tay hoa*

92. Mẹ là tất cả
93. Không gì so sánh Mẹ
94. Quê hương ôm ấp trong lòng
95. Mây treo đầu núi
96. Hình bóng quê nhà
97. Ai có nghe
98. Tiếng nói Mùa Đông
99. Mắt ướt Đông Vè
100. Quê nhà ta đó

Còn viết nổi không ?

Không biết ta còn viết nổi không
Văn chương chữ nghĩa thả trôi sông
Tâm tư ý tưởng treo màn gió
Mực cạn bút cùn giấy bỏ không

Lần mò từ ngữ kiếm không ra
Câu cú lan man tựa trùng tà
Vần điệu phập phều tan bọt sóng
Trầm ngâm thổi bọng hát thi ca

Này hỡi, nàng thơ trốn ở đâu
Trêu ngươi chi lắm, hãy ra mau
Kẻo ta chôn chặt hồn thơ chết
Trả lại thiên thu thơ mộng sâu

Là thơ, nguồn mạch mãi khơi dòng
Gượng ép, nên thơ chẳng có hồn
Cứ sống cùng thơ hòa ý vị
Thơ nằm góc biển gỏi đầu non

Thần thơ thơ thần mới làm thơ
Lựa chữ lựa vần, thơ cóc khô
Bít lối, chận hang, cóc hết nhảy
Cóc ngồi, cóc đứng, cóc lô nhô

« Con cóc trong hang
Con cóc nhảy ra
Con cóc nhảy ra
Con cóc ngồi đó
Con cóc ngồi đó

Con cóc nhảy đi »

Thế mà, quả thật một bài thơ
Sống động, tự nhiên, chẳng ốm ờ
Hiện thực, tròn đầy, không đẻo gọt
Nàng thơ kim cổ, đẹp như mơ.

Tháng 02 – 2009

Ai bảo em là quê hương

Ai bảo em là quê hương
Cho tôi ươm lòng tình tự
Ai bảo em là quê cũ
Cho tôi mơ vọng lối về
Ai bảo em là tình quê
Cho tôi đong đầy kỷ niệm
Ai bảo em là trúc biếc
Cho tôi bao lũy tre xanh
Ai bảo em đứng đầu gành
Cho tôi bờ xa biển rộng
Ai bảo em là làn sóng
Cho tôi nước chảy sông dài
Ai bảo em bông cỏ may
Cho tôi dặm trường đan kín
Đầu thôn, đường xưa in bóng
Cuối xóm, lối nhỏ in hình
Có dòng sông quyện xinh xinh
Bờ cây gió lồng trưa nắng
Vẽ lên bên bờ cát trắng
Quê hương dịu ngọt trong lành
Âm nồng bếp lửa mái tranh
Tình quê nuôi ta khôn lớn
Ra đi chân trời góc biển
Ở đâu cũng nhớ nhung về
Bởi em là nẻo tình quê
Chiếm trọn con tim khối óc
Hố thẳm, đồi cao, đỉnh dốc
Đèo heo, hút gió, sơn khê
Bởi em là cả tình quê
Trong tôi đong đầy kỷ niệm

Thu úa, thu vàng, thu tím
Xuân sang, xuân đến, xuân đi
Hạ nồng, hạ trắng, hạ vi
Đông về, đông se, đông lạnh
Bởi em, quê hương muôn thuở
Nên tôi không mất bao giờ
Quê hương, một cõi trời mơ
Gởi về cho em tất cả.

Tháng 02 – 2009

Tôi vẫn mang theo

Ngồi nơi đây
Tôi vẫn thấy một trời quê lồng lộng
Hiện rõ ra môn một, chẳng hao môn
Dù mấy chục năm trường vạn lý mù sương
In thật đậm trong thêm hoang ký ức
Bởi quê hương là nhất
Không ở đâu đẹp bằng quê hương
Không có đâu sánh bằng quê hương
Trần sức sống trong tình thương dịu ngọt
Ra sau hè, hái một chùm bò ngót
Khi thì chùm rau đắng nấu canh
Khi lá giang, rau húng, cải xanh
Hạt gạo mới mỗi vụ mùa thơm ngát
Dưới đồng sâu, cô thôn nữ ca hát
Trên đồng cạn, anh dân quê vọng hò
Đêm trăng thanh, giã gạo nhẹ tay cho
Để hạt ngọc không vãi vung ngoài đất
Đàn trẻ thơ giỡn chơi trò cút bắt
Bếp lửa hồng đã un chín ngô khoai
Cùng quây quần xúm xít đứng ngồi
Vừa thổi vừa ăn nói cười rộn rã
Tình tự quê hương là thế đó
Khi xa rồi, nhưng nhớ quá đi thôi
Mấy chục năm trong kiếp sống xa khơi
Tôi không thấy giữa thành đô phố thị
Cái chơn chất, vậy mà tuyệt mỹ
Cái bình dân, vậy mà tuyệt vời

Tôi vẫn cưu mang sâu thẳm trong đời
Quê là đất, đất nở hoa
Cất một chỗ sâu xa trong tâm hồn
Không có gì bù đắp
Nếu một ngày mai tôi mất
Trước khi nhắm mắt lia đời
Tôi vẫn ôm chặt trong tôi
Lợi xuống hoàng tuyền
Rất reo chón suối vàng
Trong từng cơn ẩm lạnh.

Tháng 02 – 2009

Đời lữ thứ là thế đó !

Tiếng quê hương, nghe mềm môi muối mặn
Tiếng quê nhà, nghe trĩu nặng lòng đau
Một khung trời biền biệt vẫn chìm sâu
Sương trắng phủ trên bờ dâu giá lạnh

Biển xa khơi, con đò chưa dừng chuyến
Sóng bạc đầu đưa đẩy cuối bờ xa
Sống tha phương như đi giữa phong ba
Nhuộm sương gió xát xây tàu phiêu bạt

Câu ca dao những ngày xưa mẹ hát
Ru con thơ yên giấc ngủ đầu đời
Vẫn còn nghe, như văng vẳng buông lơì
Lòng quặn thắt chín chiều thương quê mẹ

Hạ oi ả, ve sầu kêu cay xé
Đông lạnh lùng, tiếng dế rít nỉ non
Khi xuân sang, cánh én bay nhanh hơn
Vẫn không tới quê nhà tràn thu tím

Mỗi một ngày, hăm bốn giờ gõ nhịp
Mỗi một năm, cấp số cứ nhân lên
Mấy mươi năm, như vũ trụ mông mênh
Đầy xơ xác con thuyền đời bé nhỏ

Kiếp phong trần, hỏi phong trần mấy độ

Kiếp phù sinh, hỏi phù thể mấy thời
Tiếng tình quê, ơi à, ơi ã, à ơi
Sông có khúc, nhưng người còn bao lúc

Một ra đi, là cả đời mất hút
Hai chưa về, là cá lặn biệt tăm
Ba chia ly, là biển biệt dặm băng
Bốn thao thức, gởi quên còn nỗi nhớ

Quê nhà còn đó
Biệt xứ tha phương
Thăm thăm mù sương
Đường về mờ lối

Thức đêm trường nhìn ngàn sao nhẩn hỏi
Cuối lưng trời le lói để mà chi
Trong hư vô, bỗng nghe tiếng thăm thì
Đời lữ thứ là cuộc đời thế đó !

Tháng 02 – 2009

Chưa nát đầu vũ trụ

Một cuộc lữ trên đường dài cát bụi
Gội phong trần dẫm đôi dốc nhiều khe
Nhuộm tóc tang chưa vẹn một lời thề
Nên đi mãi giữa thềm hoang băng giá

“Hạt ngọc, đã từ lâu mòn gốc rạ
Ứng ruộng đồng, khô mộng lúc mạ non”
Đưa bàn tay, góp nhặt những mất còn
Vẽ nhòa nhạt trên bờ lau cát trắng

Ra vườn sau, lây lan tràn rau đắng
Đến ngõ trước, cỏ dại mọc hoang đầy
Áo quần xưa đan kín bông cỏ may
Mang tư lự leo đồi cao gió hú

Trường Sơn lộng thét hoang vu hùng cứ
Biển Đông trào sóng cả vĩ triều dâng

“Bắt phong trần, phải phong trần
Sao cho sỉ nhục mấy lần mới thôi”

Bãi Ta bà, một đời đi chưa đủ
Cát đá nhiều, gió bụi vẫn tiêu sơ
Nên ta đi, như con tào đại khờ
Quay títt mãi, chưa nát đầu vũ trụ.

Tháng 02 – 2009

Nhật bóng ru mơ

Làng tôi gió mát trong lành
Tình quê thấm đượm đồng xanh lúa vàng
Có dòng sông nhỏ băng ngang
Hai bờ cát trắng mịn màng ven đê
Đầu thôn lối ngõ đưa về
Hai bên hoa dại đề huề trở bông
Nhà quê vui sống ruộng đồng
Bao cô thôn nữ gánh gồng trĩu vai
Cỏ may đơm áo hoa cài
Đường làng in bóng dấu hài lại qua
Mẹ quê mưa nắng phôi pha
Vườn rau hoa bí hoa cà thơm hương
Trai làng dậm khói mù sương
Nghe theo tiếng gọi lên đường từ ly
Quê tôi như thiếu những gì
Ngọt bùi ấm lạnh bớt đi lửa hồng
Chiều chiều mẹ đứng buồn trông
Xa xa đầu ngõ nhớ mong ai về
Em thơ gọn nét ủ ê
Chờ ai biên biệt mãi mê tháng ngày
Chim ngàn mỗi cánh chân mây
Ai hay chín rụng nổi này tình kia
Ước ao một tiếng “đi – điạ”
Khó hơn góc biên chia lia non cao
Nhiều khi chìm giấc chiêm bao
Bỗng choàng thức dậy gói đào trứng sương
Làng tôi ủ kín một phương
Thấm sâu giá lạnh nhớ thương xa mờ
Đưa tay nhật bóng ru mơ

Gá trên chót đỉnh cuối bờ mênh mông.

Tháng 02 – 2009

Ôm quê hương vào lòng

Ôi quê hương, ta xin ôm vào lòng
để không xa nơi chôn nhau cắt rốn
Ôi ruộng vườn, ta xin ôm vào lòng
để không lìa gốc rễ cội nguồn xưa
Tỉ tê nhưng nhớ dư thừa
Đắng cay bù ngọt cho vữa lòng nhau
Mẹ già tóc trắng hoa cau
Cha già bạc hếu đẫm màu phong sương
Chia nhau tiếng nói đoạn trường
Sẻ nhau tiếng nói tư lường hồn ai
Mạ xanh non, không xa rời gốc rạ
Cánh đồng vàng, trĩu nặng lúa trở bông
Chuyến đò ngang vẫn ngóng đợi bên sông
Chờ lũ khách đường xa về cố quận
Đi giữa lòng đất mẹ
Ta nghe lòng rúng động
Đi trên đất quê cha
Ta nghe máu đập dồn
Xa xa tiếng quốc gọi hồn
Lung linh ngàn năm dấu sử
Đây Nam Quan, địa đầu biên giới
Kia Cà Mau, mũi cuối non sông
Núi cao, xương trắng chất chồng
Biển sâu muối mặn, máu hồng can qua
Mới thành tiếng quốc gọi gia
Mới thành tiếng nói cửa nhà Việt Nam
Anh, máu đỏ da vàng
Em, con Hồng cháu Lạc
Tôi, mũi tẹt tóc đen
Nói từ, Tiên Tổ ngàn năm
Kính bao thế kỷ nặng oằn tâm can
Chia nhau tép quít, múi cam
Là bầu là bí, một giàn có nhau
Nhìn nắm rốn chôn rau
Đây là hồn thiêng đất mẹ

Nhìn máu chảy về tim
Đây là nguồn cội quê cha
Đồng bào, hai tiếng nói ra
Trăm con một bọc của nhà Việt Nam
Quê hương gấm vóc danh lam
Ngàn xưa ghi dấu bao hàm ngàn sau
Ôm quê hương vào lòng
Ôi là da là thịt
Ôm ruộng vườn vào lòng
Ôi là máu là xương
Ta nghe tiếng gọi ngàn thương
Bước chân trời nhịp trên đường ta đi
Ta nghe tiếng nói tư nghi
Đan tâm xẻ mặt cũng vì quê hương.

Tháng 02 – 2009

Mặc Giang

Trỗi khúc hoan ca

Nhắc đến quê hương, thấy ngậm ngùi
Trong ngoài cách trở, làm sao vui
Đôi bờ vạn lý trùng dương sóng
Cát trắng bờ lau ngả dập vùi

Nhắc đến quê hương, nghe thấm đau
Đầy đũa con nước chảy qua cầu
Tang thương lòng nước còn cau mặt
Tuế nguyệt phong sương nhuộm sắc màu

Nhắc đến quê hương, trần trở hoài
Rầu rầu mặt nước chảy buông trôi
Rong rêu bèo bọt phập phều mãi
Nước biếc ngửa nghiêng sóng bạc đầu

Quê hương như thế có buồn không
Tê tử máu xương của Tổ Tông
Trầy trụa thịt da bao thế hệ
Đàn con, có hổ mặt cha ông

Nếu nói, tang thương chưa lấp đầy
Sông Gianh, một thuở ngập trời mây
Còn kia, Bến Hải tràn sông núi
Hồi nước, hồi dân, sao xéo dày

Dân lành, đâu có tội tình chi
Cũng bởi lê dân, nên nó đi
Thời thế, thế thời, trêu khỉ mốc
Dân quèn muôn kiếp vẫn cu ly

Dân trí mở mang đỡ khổ nghe
Ngày xưa, ông nghị, với ông nghề
Ngày nay, ông cán, với ông bộ
Dân góc đầu lên, nó hết đê

Kêu hận, kêu oan, chẳng tốt đâu
Thắt lưng, buột bụng, rồi ôm đầu
Đất thời, đất thế, phường sâu mọt
Chễm chệ leo ngai nhổ bã trầu

Nên nhớ, ý dân là ý trời
Thời nào cũng tạo một phường thôi
Lợi dân ích quốc thì dân để
Hại nước hại dân, dân dạy đời

Được như thế đó, phúc quê hương
Thôn dã làng quê đến phố phường
Trỗi khúc hoan ca hòa điệu sống
Người người nối kết vạn yêu thương

Quê hương tan hết những oan cừu
Dấu sử không hoen tì vết lưu
Dân tộc hồi sinh reo ánh sáng
Non sông một dải, đẹp thiên thu.

Tháng 02 – 2009
Mặc Giang

Trả lại núi sông

Trả lại núi sông của Tô Tiên
Giang sơn vấm vóc của Ba Miền
Là xương là máu hồn dân tộc
Thuở trước đời sau mãi nối liền

Trả lại núi sông của Việt Nam
Hùng Vương mở nước dựng Văn Lang
Cháu con giữ nước xây sơn sắt
Lịch sử hùng anh chạm đá vàng

Việt Nam sông núi của muôn đời
Liệt liệt oanh oanh, thật tuyệt vời
Dũng dũng đường đường, trêu tuế nguyệt
Đông Tây Nam Bắc cổ kim soi

Việt Nam sông núi giống Rồng Tiên
Sừng sững trời nam, thạch trụ kiềng
Núi lở đất bồi, không biến chuyển
Đá mòn nước chảy, chẳng chao nghiêng

Việt Nam sông núi giống Rồng Tiên
Bốn biển năm châu khắp mọi miền
Hãy nhớ, đừng quên dân tộc ấy
Trung trinh tiết liệt khí hùng thiêng

Hãy nhớ, trời nam có Việt Nam
Con Hồng cháu Lạc giống da vàng
Tâm can triệu triệu cùng chung một
Đạp đất đội trời, sống dọc ngang

Việt Nam trang sử khí hùng ca
Triệu triệu con tim chỉ một nhà
Nam Bắc Trung không hề cách trở
Một lời muôn tiếng, vọng ngân xa

Núi sông, trả lại núi sông ta
Dân tộc hùng anh, dân tộc ta
Mỗi bước chân đi, rung lịch sử
Muôn người như một, vạn hùng ca.

Tháng 02 – 2009

Mặc Giang

Ta dặt nhau về !

Ta dặt nhau về quê mẹ xưa
Đã xa lâu lắm, một chiều mưa
Đến nay vàng vọt, trời chưa nắng
Nhưng lỡ một mai xuống hố, ừa

Ta dặt nhau về quê mẹ xưa
Ra đi biển biệt nhớ nhung thừa
Thời gian đàng đẵng trôi năm tháng
Tóc trắng ngả màu nhuộm nắng mưa

Tình quê nhắc đến, như ôm mơ
Gối mộng trường canh gái ngủ hò
Mệt lã, chập chờn ru giấc điệp
Bừng con mắt dậy, vẫn còn mơ

Một khi xa hút mái tình quê
Cái kiếp tha phương luống nãi nề
Đất lạ, không đầy đời lữ khách
Chùng như trống vắng, nói sao hè

Tình tang tích tịch lý tình tang
Xuân đến, hạ đi, kéo đông tàn
Thu tím đặng đeo cành lá úa
Lá rơi lá rụng lá bay ngang

Tích tịch tình tang vạn lý hê
Muôn trùng cô đọng khối tình quê
Xa xôi vọng nhớ tràn non ải
Gom chút rong rêu lối ngõ về.

Tháng 02 – 2009
Mặc Giang

Ác mộng đêm mơ !

Quê hương ơi, hỡi sông dài biển rộng

Ta du thuyền dong ruồi khắp bờ xa
Đề nhìn trông thế nước non nhà
Đừng toi tấp phong ba bão táp

Quê hương ơi, hỡi giang san gấm vóc
Ta băng đèo, vượt vạn lý sơn khê
Đề nhìn trông bèò bọt nhiều khê
Đừng ập phủ xát xây cát đá

“Lửa thử vàng, gian nan thử sức”
Là thịt da, ai lại chẳng nghe đau
Là thịt xương, ai chẳng cạn kiệt con tàu
Vật đổi sao dời, hưởng gì thân phù thế

“Đường đi khó, không khó vì ngăn sông cách núi”
Dạ sắt, lòng son, ai ngại núi e sông
Đường hầm đóng bít, tua tủa gai chông
Đóng chốt khóa, còn đắp be cố thủ

Chí nam nhi, vất lên đèo chí tử
Mộng anh thư, vùi xuống hố cực hình
Quê hương ơi, non nước của mình
Hỏi trời đất, lặng thinh không nói

Sao đêm dài, sao mờ le lói
Trăng trên ngàn, vàng vọt trăng thâu
Sông sâu, đứt mấy nhịp cầu
Biển sâu, xơ mạn con tàu xa khơi
Núi cao, trơ trọi núi đồi
Vực thẳm, đất đá lở bồi xác xơ
Quê hương ơi, biết bao giờ
Bùng cơn ác mộng đêm mơ còn dài.

Tháng 02 – 2009

Ai không có quê hương !

Quê hương ta đó đẹp vô cùng
Phố thị, làng quê, đên đảo hòn
Mây trắng trời xanh cùng âm lạnh
“Nhiều điều phủ lấy giá gương” chung

Quê hương ta đó đẹp như mơ
Từ thuở phôi sinh cho đến giờ
Đất Mẹ ươm tình hoa mĩ lệ
Quê Cha rèn chí đất đơm hoa

Quê hương ta đó đẹp nhà nhà
Lão ấu, nữ nam, đều thiết tha
Nghèo khó, sang hèn, hòa hợp sống
Tự tình dân tộc nở tâm hoa

Mạ xanh lúa chín rợp đồng vàng
Tiếng hát câu hò điệp khúc vang
Tay cấy, tay cày, tay gặt hái
Vai gồng, vai gánh, vai cưu mang

Khúc hát đồng quê tiếng tự tình
Có hàng trúc biếc đứng xinh xinh
Hương cau thoang thoảng bay theo gió
Ngát đượm làng quê của chúng mình

Ta bước chân đi giữa phố phường
Đèn xanh đèn đỏ những con đường
Có ai thơ thẩn bên hè phố
Đưa mắt nhìn xa nghĩ vấn vương

Quê hương diễn tả thật không lường
Một nhớ hai thương, đếm nhớ thương
Ba mến, bốn yêu, yêu mến quá
Hỏi ai không có một quê hương ???

Hỡi khách đường xa có nhớ nhà
Hỏi chi, chiếc gối của đêm qua
Vũng sương còn ướt, chưa khô gối
Đâu phải một đêm, đỡ khổ a !!!

Tháng 02 – 2009

Vịnh núi sông

Kính cẩn oai nghiêm thật tỏ tường
Đền thờ Quốc Tổ, đấng Hùng Vương
Linh thiêng điều ngự và gia hộ
Đất nước muôn đời của Tổ Tông

Tuyệt thế hùng ca vịnh núi sông
Hùng Vương khai Tổ quốc giang sơn
Cháu con gìn giữ luôn bồi đắp
Đất nước Việt Nam thật vững bền

Tuyệt thế hùng ca vịnh núi sông
Trường Sơn hùng vĩ vững như đồng
Biển Đông sóng cả yên bờ cõi
Dân tộc trung trinh giống Lạc Hồng

Sông núi hồn thiêng quyện khói hương
Bao nhiêu tác đất, bấy nhiêu xương
Bao nhiêu sông biển, bấy nhiêu máu
Mỗi đoạn đường đi mỗi nhớ thương

An bang thiên địa giống Tiên Rồng
Văn Hiến năm ngàn rạng Tổ Tông
Tiếp nối truyền lưu trao thế hệ
Vô cùng vô tận đến vô chung

Cát cao tiếng hát vịnh non sông
Đất nước Rồng Tiên giống Lạc Hồng
Tiết liệt đường đường trang dũng khí
Đan thanh sử ngọc lộng huy hoàng

Ta hát ca vang vịnh núi sông
Việt Nam muôn thuở rạng trời đông
Năm châu bốn biển hòa âm vọng
Dân tộc anh hùng tuyệt sắt son

Vịnh quê hương

Bài ca ta hát vịnh quê hương
Trỗi khúc ngân vang khắp nẻo đường
Cao ngất Trường Sơn reo đỉnh núi

Biển Đông cõi sóng vỗ trùng dương

Bài ca ta hát vịnh quê hương
Cắm tú giang san không thể lường
Dấu ngọc tranh thoa đan nét sử
Tấm gương rạng rỡ tỏa muôn phương

Nam Quan cửa ải cửa biên thù
Đến Mũi Ca Mau nhịp bước đi
Thành bực dư đồ sơn thép ngọc
Trời long đất lở chẳng suy vi

Sá gì thời thế phải can qua
Xâm thực xâm lăng xâm lấn à
Phương Bắc, phương Tây đều gục ngã
Nhớ nghe, đừng động Việt Nam ta

Bài ca ta hát vịnh quê hương
Trỗi khúc ngân vang vạn nẻo đường
Kiêu hãnh tự hào cùng tiến bước
Rồng Tiên dòng giống thật phi thường

Bài ca ta hát vịnh quê hương
Vang khắp làng quê đến phố phường
Dân tộc Việt Nam yêu dấu quá
Một thương nhớ mãi đến ngàn thương.

Tháng 02 – 2009

Vịnh nước non

Ta hát bài ca vịnh nước non
Danh lam thắng cảnh đẹp như son
Giang sơn cắm tú thanh như ngọc
Trải bóng thời gian dấu có mòn

Hình bóng Văn Lang thưở dựng cờ
Đến nay ấn dấu bức tranh thơ
Phong sương tuế nguyệt còn lưu ảnh
Quốc Tổ hùng thiêng ngự án thờ

Loa Thành hòa quyện biển Thăng Long
Trang sử lung linh mãi chảy dòng
Nối tiếp cho sông dài biển rộng
Hình cong chữ S trải mênh mông

Tự thở sơ khai giống Lạc Hồng
Đến nay, chín chục triệu lòng son
Da vàng máu đỏ reo tình tự
Đồng bọc đồng bào đồng cháu con

Nước non ta vịnh một bài ca
Nam Bắc Trung con cháu một nhà
Nước chảy đá mòn không biến đổi
Sao đời vật đổi chẳng phôi pha

Nước non ta vịnh một bài ca
Tuyệt tác hùng anh non nước nhà
Khí tiết đường đường hồn Tổ Quốc
Khắp lòng sông núi vọng ngân xa.

Tháng 02 – 2009

Vịnh cơ đồ

Quê hương ta đó vịnh cơ đồ
Quốc Tổ Hùng Vương thở dựng cờ
Lập nước Văn Lang kỳ vĩ ấy
Ngàn năm Văn Hiến đẹp như mơ

Quê hương ta đó vịnh non sông
Cầm tú giang sơn giống Lạc Hồng
Thời đại chuyển lưu trao thế hệ
Trời xoay đất chuyển vững như đồng

Trời Nam định thị nước Nam ta
Đừng có đục vào, chét tiết đa
Nước Việt phương Nam, dân Việt ở
Xâm lăng xâm thực quyết không tha

Non sông gấm góc vịnh Ba Miền
Nam Bắc Trung kết nhịp nối duyên
Tinh tự chan hòa cao tiếng hát
Thiên thai vang khúc nhạc thần tiên

Ta cao tiếng hát vịnh quê hương
Thế hệ Ông Cha đã mở đường
Thế hệ cháu con nguyên mở lối
Non sông một dải đẹp như gương

Ta cao tiếng hát vịnh cơ đồ
Hòn ngọc viễn đông mãi điểm tô
Sánh với năm châu cùng bốn biển
Việt Nam muôn thuở đẹp như mơ.

Tháng 02 - 2009

Bừng tỉnh cơn mơ

Từ ngày cất bước ra đi
Dòng đời dập dũa tư nghi tóc tơ
Trần gian là một trận đồ
Xát xây nhân thế đại khờ chưa thôi
Đất, còn núi lở đá bồi
Trời, còn lỏng lẻo cồm còi hư vô
Kia thời sa mạc tàn khô
Đây thời bãi sậy xác xơ đầm lầy
Rừng già gốc cội trơ cây
Núi non chẳng chịt trướng mây lạnh mình
Nhân gian chìm nổi ba sinh
Đọa đày cuộc lữ phiêu trình nổi trôi
Bọt tan cát đá sóng mòi
Bèo giạt bên lở sông ngòi vũng nông
Nhân tình thế thái long đong
Lợi danh phù phiếm trèo tròng trần lao
Khổ đau phát gió lên cao
An lành trôi xoáy lộn nhào hố sâu
Nửa đời, đã sớm bạc đầu
Hỏi chi trắng dã da mồi tóc sương
Cuộc đời giấc mộng nghệ thường

Trăm năm rồi cũng khói sương phai mờ
Mau mau bưng tỉnh cơn mơ
Ba đường sáu nẻo vật vờ xưa nay.

Tháng 02 – 2009

Chỉ có quê mình

Quê tôi, vốn thật nhà quê
Quanh năm suốt tháng sống nghề ruộng nương
Bốn mùa dãi nắng dầm sương
Mồ hôi muối áo nhuộm luôn bốn mùa
Quê tôi, vốn thật quê mùa
Miễn sao no ấm, hơn thua không màng
Mấy con đường đất cái quan
Làng trên xóm dưới băng ngang đi về
Quê tôi, quê thật là quê
Từ khi tấm bé mãi mê đến già
Ruộng đồng vá đắp trầm kha
Mái tranh vách lá cửa nhà có chi
Tay cày, tay cấy đen sì
Ngô khoai lúa gạo sản mĩ oằn lưng
Nhiều năm thời tiết vô chừng
Bụng teo thóp lại, xương sườn nổi lên
Nhìn như lượn sóng lênh đênh
Hay mo như những tấm tôn chợp trời
VẬY mà gắn chặt cả đời
Khác nào câu chuyện “Năm xôi Bờm cười”
Đi đâu, cũng chỉ quê người
Một mươi chưa hẳn, biết mười ra sao
Nhiều người nghĩ thấp nghĩ cao
Cuối cùng rồi cũng bôn đảo về dinh
Không đâu bằng được quê mình
Đói no ấm lạnh ân tình có nhau
Không đâu bằng thuở ban đầu
Năm rón không nở, năm nhau không lia
Dù ai đội mào mang hia
Trong lòng cũng ước ao DÌA làng quê
Bởi vì quê có tình quê
Gừng cay muối mặn vỗ về yêu thương.

Tháng 02 – 2009

Nhớ thuở học đường

Ngày hai buổi mài trang giấy trắng
Rồi mai kia quảy gánh vào đời
Sân trường còn đó lá rơi
Nào ai quên được một thời đã qua
Nhớ lại thuở la đà bụi phấn
Tà áo ai phớt nắng gió bay
Sáng đi, hoa cỏ đan mây
Chiều về, chiếc lá ru cây bên đường
Thời bạch diện, dễ thương lắm chớ
Thuở thư sinh, tiên ở non bồng
Vẽ bao điểm mộng đem hong
Kết trang giấy trắng ước mong cao vời
Ngày nào đó xa rời đèn sách
Mái học đường chia cách sau lưng
Trường đời, quả thật khôn lường
Đâu như giấy trắng tinh tường, phải không
Nếu ước gì, ước còn tuổi trẻ
Được vui chơi nhẵn ghế sân trường
Với tà áo trắng thương thương
Với trang bạch diện chưa vương thế trần
Đời đâu mãi dự phần điểm phúc
Tuổi thần tiên có lúc thôi mà
Một khi cất bước đi qua
Nhìn sân trường cũ, ta bà bụi bay.

*Tự nói sẽ viết, sau khi nhìn thấy bài Bến Tre Quê Tôi, do ai đó đưa lên
trang mạng Bến Tre Bạn Bè của giới Giáo viên, Học sinh thuộc tỉnh này.
Và mới viết xong.*

Tháng 02 – 2009

Dù có vô thường

Một mai dù có vô thường
Chuyên thân cát bụi trên đường ta đi
Kìa trông, vô thi là gì
Vô chung cũng thế, có chi ngại gì

Từ trong điệu hữu vô cùng
Chữ hoành vừa biến, chữ tung hiện hình
Xưa nay ta vẫn nguyên trinh
Minh châu ánh ngọc, tách linh rạng ngời
Vô thường cất bước rong chơi
Chớ đừng cố thủ, chết đời đó nghe
Lá me đưa đẩy lá me
Ngàn năm phớt gió, lá me la đà
Lỡ bồi mới nhuận phù sa
Nếu không, một bãi tha ma hoang tàn
Thiên hà vạn thể mênh mang
Không, thành, hoại, trụ biến tàng nên thơ
Vô thường hằng diễm như mơ
Mê si chấp thủ, đại khờ mới đau
Đêm dài mê ngủ đã lâu
Tóc lên ánh ngọc, canh thâm lụn tàn
Một mai cũng có trắng vàng
Mai một cũng có trắng ngàn rong chơi
Nhất chân tách thể tinh khôi
Vô thường hằng hữu tuyệt vời ai hay.

Tháng 02 – 2009

Dòng sông mấy bến !

Này chị, có sao đượm vẻ buồn
Nhìn đôi mắt chị chứa sầu vương
Hình như có cái gì trong đó
U uẩn hai bờ đọng ngấn sương

Cho em chia sẻ một đôi lời
Trút bớt, nguồn cơn có thể vơi
Chôn chặt sẽ buồn đau lắm chị
Nhìn tôi chị nhòe nụ khô cười

Đời chị ôi thôi, khổ lắm em
Thời gian không đủ sức dần quên
Chẳng qua động não thành đông đá
Mi mắt nhẩn mồn thấm lệ hoen

Ngày xưa mẹ nói, vênh tai nghe
Nước đục, nước trong, nước xoáy khe
Bến nước mười hai đày trọn kiếp
Duyên tình duyên phận chết duyên se

Vừa mới lớn lên, đâu biết gì
Ước mơ vẽ lối phủ đường đi
Túp lều lý tưởng xây hy vọng
Nhà sụp, mơ tan, khổ nó đi

Lấy chồng, chồng chồng, còn hơn không
Không những trôi dòng nước đục trong
Mà ngập bùn lầy trơ nước đọng
Tệ hơn đeo ách với đeo gông

Hồi nhỏ ngân nga chinh phụ ngâm
Xếp khăn nhỏ lệ gởi vàng trăng
Mai kia mở lại xem từng tấm
Thật đẹp, cho dù có lạnh căm

Phân chi, giọt khô đâu có còn
Chảy mòn hai lối, nát lòng son
Con tim cũng chết từ khi ấy
Từ thưở vu quy cái nợ chồng

Ngán thay, nguyệt lão khéo se tơ
Đày đọa lương duyên đến đại khờ
Rồi đổ cho nhân tình thế thái
Phải chi, ở giá đợi ra mồ

Có chồng, còn khổ lúc hơn không
Con gái lớn lên lại lấy chồng
Mấy kẻ đeo bờ duyên hạnh phúc
Bao người tàn tạ bên trôi sông

Thôi thì cũng một kiếp ba sinh
Ở đó bướm hoa với tự tình
Hương chết tàn phai phơi nhụy héo
Rồi con rồi cái với lao linh

Khổ thế thật sao hờ chị ơi

Em nghe, miệng mở chẳng nên lời
Sông dài mấy bến, trong hay đục
Ở giá thì sao, hờ cuộc đời.

Tháng 02 – 2009

Một khối tình quê !

Tôi thấy anh buồn, nghĩ ngợi xa
Đến gần, kiếm chuyện hỏi lân la
Sao anh khắc khoải trời cô đọng
Anh bảo rằng anh thương nhớ nhà

Ừ, nhà anh ở đó kia mà
Thỉnh thoảng đi ngang thấy thoáng qua
Từ thuở đầu xanh, nay tóc trắng
Sao anh còn bảo nhớ thương nhà

Nơi tôi ở đó không là nhà
Thật sự của người, đâu của ta
Lữ thứ đông đời chôn quán trọ
Trong tôi, ẩn kín một quê nhà

Tôi đã mang thân kiếp viễn phương
Quê hương từ đó biệt miên trường
Thời gian thấm thoát trôi năm tháng
Trôi nổi bênh bồng vạn nhớ thương

Tôi đã ra đi tự thuở nào
Đôi năm còn đỡ, chẳng là bao
Đến nay, mấy chục, còn chi nữa
Sỏi đá hao mòn, da thịt thau

Đâu dễ gì ai hiểu nước mình
Đèn ai nẩy sáng, nẩy tơ tình
Người ngoài sao hiểu trong chấn ấy
Rận rệp chẳng ăn đọa cực hình

Đâu ai tự nguyện kiếp lưu đày
Trả giá tử thần, tay trắng tay

Tứ cố vô thân, đời biệt xứ
Quê nhà một cõi gởi ngàn mây

Đâu ai muốn sống kiếp tha hương
Phiêu bạt muôn phương tấp vạ đường
Vật vã cuộc đời vùi bóng tối
Con tim tan tác máu vương vương

Xin lỗi, tôi không dám động đâu
Hèn chi, anh gói trọn ưu sầu
Chiều chiều anh đứng trên triền núi
Nhìn bóng hoàng hôn, nhìn biển sâu

Nhiều khi tôi thấy những đêm khuya
Anh vẫn đứng đây chưa muốn về
Nhìn đất nhìn trời nhìn vũ trụ
Trăng sao đêm giọt nhỏ chia lìa

Cảm ơn chia sẻ nỗi tình quê
Một khối tình quê chất nặng nề
Mai một biết đâu ta gặp lại
Có gì, anh hãy kể tôi nghe !

Tháng 02 – 2009

Cho nhau nụ cười

Ai ai cũng có nụ cười
Phải chi trao tặng nụ cười cho nhau
Cuộc đời sẽ bớt khổ đau
Nhân gian sẽ bớt bãi sâu đắng cay
Tiền khiên sẽ giảm trả vay
Oan trái sẽ giảm bủa vây chát chồng
Oán cừu hết chỗ cân đong
Hận thù hết chỗ trèo tròng tang thương
Nụ cười màu nhiệm không lường
Trao nhau, đón nhận, rộng đường tương giao
Nụ cười điểm phúc biết bao
Năm châu bốn biển công rào mở toang
Nụ cười dấu ấn điểm son

Xa nhau, thân thiện vẫn còn mến nhau
Núi cao, hổ thẳm, biển sâu
Vẫn không cách trở nhịp cầu lại qua
Niềm vui mở cửa trong nhà
Băng ra đầu ngõ, lan xa ngoài đường
Niềm vui ngập bến thanh lương
Tràn lòng nhân thế thơm hương tình người
Ai ơi, trân quý nụ cười
Nở hoa thiện mỹ đẹp tươi xây đời
Ai ơi, trao tặng nụ cười
Kết hoa thân ái cho đời an vui.

Tháng 02 – 2009

Hai tiếng Quê Hương

Quê hương non nước hữu tình
Bóng hình hòa quyện như mình với ta
Quê hương non nước thiết tha
Đi đâu cũng nhớ như ta với mình
Nhớ dòng sông nhỏ xinh xinh
Ruộng đồng ôm ấp mạ xanh lúa vàng
Đầu trên xóm dưới cả làng
Dân quê cùng sống nhẹ nhàng ấm êm
Đêm về đợi ánh trăng lên
Dưới trăng giã gạo, bên hiên ai cười
Một mai mười mấy đôi mươi
Cuộc đời đưa đẩy trường đời bước đi
Còn ai phố thị kinh kỳ
Phồn hoa đô hội làm vì bao phen
Sân trường mài nhẵn sách đèn
Phố phường xanh đỏ thân quen mắt nhìn
Hàng me, ghé đá công viên
Cà phê, quán cóc, bên thềm chờ ai
Đường xa ghi dấu hoa cài
Ngõ vắng thắp thoáng lối hài buồn trông
Cái thời tuổi ngọc thiên thân
Vụt bay qua khỏi tần ngần ngã ba
Ngã nào cũng lăm phong ba
Ngã nào cũng lăm trầm kha trăm đường

Không như cái thưở học đường
Vẽ trang giấy trắng thơm lừng mộng mơ
Một sông mây bến mây bờ
Một cầu mây nhịp ai ngờ chi ai
Cuộc đời lắm nẻo chông gai
Trường đời lắm nẻo cũng dài đời thôi
VẬY mà, nơi đó quê tôi
Cuối sông quê chị, bên đời quê em
Còn kia, nơi đó quê anh
Khi xa, mới biết đoạn đành tóc tơ
Quê hương ôm ấp hằng mơ
Như đêm hoang tịch đợi chờ thắm sương
Nhớ thương hai tiếng quê hương
Như sương thắm lạnh tư lừng đêm sâu
Quê hương ghi dấu trong đầu
Ghi vào lòng dạ bắc cầu trần ai
Quê hương, hai tiếng còn dài !!!

Tháng 02 – 2009

Cái kiếp mồ côi

Cái kiếp mồ côi thật bẽ bàng
Tìm trong khắp cả cõi trần gian
Ước ao một tiếng kêu Cha Mẹ
Im bật thiên thu chẳng ngó ngang

Mồ côi, không biết tự bao giờ
Có lẽ ngay từ lúc bé thơ
Vừa mới sinh ra, đã đón nhận
Suốt đời làm lủi kiếp bơ vơ

Được sống là may, nghiệp dĩ mà
Cảm ơn mầm móng kia là Cha
Cảm ơn sinh nở kia là Mẹ
Và cảm ơn đời nuôi dưỡng nha

Có thể sinh nhằm lúc loạn ly
Mẹ Cha gặp nạn xuống âm ty
Bé thơ chong mắt nhìn trần thế

Thiên hạ lượm về bỏ ký nhi

Có thể sinh nhằm bởi nghịch duyên
Mẹ Cha kham nhẫn, lạnh như tiền
Bé con đem thả lặn đầu đó
Đứt ruột đứt gan tức trái편

Khai sanh ghi rõ chữ vô danh
Nguyên quán không đề, trống một khoanh
Ngày tháng lại do hộ tịch đặt
Hỏi trời nhìn đất ngó ông xanh

Bởi muốn tìm ra gốc gác thôi
Còn thơ, không biết gì là đời
Lớn lên, cho thỏa lòng đành đoạn
Dù muốn dù không, cũng kiếp người

Tôi vẫn an vui sống với đời
Niềm riêng dấu kín mình tôi thôi
Có ai lỡ biết, thì cơ cảm
Thân phận đành cam một góc trời

Cho nên tội nghiệp trẻ mồ côi
Tôi muốn sẻ chia mọi thiệt thòi
Cứu giúp âm thầm nhưng tận lực
Vì tôi cũng một kẻ mồ côi

Cảm ơn nhân thế đã cứu mang
Bao trại mồ côi trên thế gian
Chứ nếu không thì, sao biết được
Biết đâu đã lụn tắt tro tàn

Phải thế hay không hỏi các em
Ghi lòng khắc dạ chớ đừng quên
Dòng đời dù có trôi muôn ngã
Ta vẫn nhớ ơn như trước đèn

Mồ côi, không phải chỉ riêng em
Hàng vạn, hàng ngàn, hàng triệu em
Nhân thế ra tay hăng bảo bọc
Nếu không, băng giá đã buông rèm.

Tháng 02 – 2009

Trả lại cho em

Trả lại cho em cái tuổi thơ
Hái hoa, đuổi bướm, nhảy cò cò
Kéo dây, cút bắt, cùng u quạ
Trong trắng như trang giấy học trò

Trả lại cho em cái tuổi thơ
Nghĩ xa chưa tới, đói chưa lo
Vui cười, ăn nói, vô tư lự
Nhìn đất nhìn trời, dệt mộng mơ

Cho em sống lại tuổi hồn nhiên
Chẳng bận tâm cơm áo gạo tiền
Chẳng động não quyền danh lợi thế
Bon chen, vật lộn, muôn khùng điên

Cho em sống lại tuổi thiên thần
« Hồn bướm mơ tiên » nhẹ bước chân
Đêm ngủ ru đời trên gối mộng
Mây bay gió thoảng gợi phù vân

Cho em sống lại tuổi thần tiên
Cái tuổi ươm mơ dệt mắt huyền
Chưa vương trần ai phơi gió bụi
Sương sa, nắng tấp, vãi ưu phiền

Cho em sống lại thưở còn thơ
Cái thưở ươm đời trong mắt mơ
Chưa nhuộm trần ai đầy khổ lụy
Tả tơi sóng lệ, ngập hai bờ

Nếu biết vậy, không muốn lớn đâu
Lớn lên mới biết khổ ưu sầu
Cuộc đời nước mắt nhiều hơn biển
Chân lý ai kia đã nói rồi

Nếu biết vậy, không muốn lớn đâu

Bùn pha sắc xám xoáy qua cầu
Bọt bèo rác rưởi tuôn toỉ tấp
Xây xát hồn đau phủ ngập đầu

Em muốn, nhưng ai trả được nào
Đừng mơ sự thật của chiêm bao
Bừng con mắt dậy nhìn trần thế
Xin chớ hoài mong giấc mộng đào

Tuổi thơ một thoáng đã qua đi
Như vẫy tay chào lúc biệt ly
Xa tít còn hơn đò vĩ tuyến
Cố đô sâu mộng vọng kinh kỳ

Thôi thì, em tự trả cho em
Lưu ký trang thư con đê mèn
Công chúa Lộ Lem trong cốt truyện
Mành thưa vén nhẹ thả buông rèm.

Tháng 02 – 2009

Cô gái nhà quê

Em là cô gái ở nhà quê
Sống thật chân, ăn nói vụng về
Không biết đái bơi mùi đắng ngọt
Không kỳ kèo nặng nhẹ chua ngoa

Em là cô gái ở thôn trang
Mộc mạc đơn sơ, chuộng dịu dàng
Giản dị, bình dân, yêu thiên mỹ
Như đồng quê rợp bóng trắng ngàn

Mùa lên, tay cấy, phụ tay cày
Tay gặt, tay phơi, tay giã xay
Cơm độn ngô khoai chờ lúa mới
Ngày qua tháng lại cũng vui vầy

Mấy hàng rau đắng mọc sau hè
Muốn nấu canh chua, có lá me

Rau húng, rau ngò, thơm bát ngát
Bếp hồng ấm lửa mái tranh che

Nhiều đêm tắm mát dưới sông trăng
Vỗ nước lao chao giỡn chị hằng
Chú Cuội buồn buồn trên bóng nguyệt
Hè nhau một lũ, cười nhả răng

Có đêm giặt áo phơi bên đê
Mấy tiếng đồng hồ chẳng chịu khô
Vọc cát, rồi ùa ra tắm nữa
Nước sông bịn rịn chứa cho về

Thỉnh thoảng, có khi lên thị thành
Nhiều đường, đèn đỏ với đèn xanh
Chân run lập cập vừa chưa bước
Xe cộ ùn ùn, đứng ngó quanh

Phố phường đô hội, thật xa hoa
Vật chất văn minh quá đầy đà
Dinh thự lâu đài cao ngất ngưỡng
Còn em, vẫn chiếc áo bà ba

Xinh xinh trúc biếc, lũy tre làng
Mơn mớn mạ xanh, lúa óng vàng
Bánh ít làn da đeo gió nắng
Gái quê dệt lụa, hát thôn trang

Em là cô gái của nhà quê
Từ thuở sinh ra đến tóc thè
Tới lúc băng đời cao bóng xế
Suốt đời sống trọn gái nhà quê.

Tháng 02 – 2009

Đâu là quê hương

Nơi tôi đang sống
Cũng là đất, cũng là trời
Cũng nắng sớm ban mai

Cũng hoàng hôn chiều xuống
Đêm đêm, ngàn sao chiếu rọi
Khuya khuya, gõ nhịp canh thâu
Người già lấm tấm trắng đầu
Người trẻ tóc xanh óng mượt
Biển giỡn sóng đua làn nước biếc
Núi đùa rừng trùng điệp cây xanh
Cũng cơn gió thoảng trong lành
Cũng hong tia nắng, soi nhành thùy dương
Hoa kia cũng có mùi hương
Lá kia cũng có giọt sương treo cành
Nhưng chừng như
Đi vào chiều sâu cô quạnh
Đi vào chiều rộng thê lương
Đãi qua lọc lại nghệ thường
Nơi đây, không phải quê hương của mình
Dù cho, đánh tráo tự tình
Trần gian quán trọ lao linh làm gì
Nhưng
Lại cái chữ nhưng quay quắc
Lại cái chữ nhưng cay nghiệt hiện hình
Của người, đâu phải của mình
Nhận bừa đánh lận thật tình éo le
Người ta dù vĩnh tai che
Còn mình sao chịu thả bè tuyệt vọng
Nên
Nơi tôi đang sống
Đất kia là đất
Trời kia là trời
Của người, không phải của tôi
Của tôi, thật quá xa rồi phải không
Vẽ vòng tròn kín cong cong
Gởi về chót đỉnh mà hong cuối chiều
Đợi hoàng hôn xuống tịch liêu
Chờ sâu đêm lạnh quốc kêu canh trường
Hỏi đâu là chốn quê hương
Xa xa nghe tiếng trùng dương vọng về
Núi rừng tê tỉ sơn khê
Non sông réo rắc bốn bề mênh mông !

Tháng 02 – 2009

Vui với học đường

Này nhé, cứ vui với học đường
Đừng mong cho sớm được ra trường
Để gì sống mãi cùng đèn sách
Mai một xa rồi, vọng nhớ thương

Hai buổi an vui với mái trường
Học hành, bác học lẫn từ chương
Hiểu sâu kiến thức trong thiên hạ
Mai một tang bồng với bốn phương

Ươm tà áo trắng gió bay bay
Bụi phấn bảng đen đeo tháng ngày
Dệt mộng thư sinh treo diêm ảo
Phương đài hóa cảnh nắm trên tay

Này, đàn em nhỏ của tôi ơi
Chuẩn bị hành trang cho cuộc đời
Rèn luyện, tô bồi nhân - trí - đức
Mai sau phụng hiến lại cho đời

Mài trang giấy trắng nhẵn sân trường
Quân tử trượng phu tô đậm gương
Nghĩa khí anh thư bồi phẩm chất
Hùng anh tiết liệt trau cương thường

Đá mòn, nước chảy chẳng lung lay
Vật đổi, sao dời, chẳng ngán thay
Bóng tôi phù sinh đừng biến chất
Thiền quang sáng tỏa tựa ban ngày

Một mai, em sẽ bước vào đời
Trần thế nhân gian là cuộc chơi
Sắt thép vàng thau đem thử lửa
Rồi em mới biết mặt trong đời.

Tháng 02 – 2009

Đi giữa Lòng Đất Mẹ

Đi giữa lòng đất Mẹ
Ta thấy nhau từ thuở ban sơ
Mắt nhìn đời dịu ngọt nên thơ
Hòa điệu sống, cho con tim biết thở
Tiếng tạ từ, em chưa từng biết nói
Tiếng phân ly, chị chưa hé làn môi
Tiếng hờn căm, anh chưa gấn trong đầu
Tiếng đập đổ, tôi chưa xây khối óc
Mẹ dạy con, lớn lên, làm người có đức
Khuyên răn con, lớn lên, làm người có nhân
Không hại người, hại vật, tranh phân
Danh lợi quyền uy chỉ là bọt bèo dâu biển
Vào học đường, tiếng Thầy Cô mơn bụi phấn
Dạy học trò tô đậm trên giấy trắng
Đức quân tử xây đời thánh thiện
Đức trượng phu tế thế quần anh
Không hẹp hòi, ích kỷ, ghét ganh
Đừng chứa chấp lòng lang dạ sói
Đi giữa lòng đất Mẹ
Ta nghe nhau tình tự thương yêu
Nhịp cầu tre bắc nẻo cầu kiều
Sông bến nước đò đưa sóng vỗ
Đày nhau chi, một đời gian khổ
Đọa nhau chi, một kiếp ba sinh
Cát đá kia, ê ảm rêm mình
Và chúng ta, dầu tàn phai sinh lực
Đôi mắt em, vẫn là mắt huyền bánh ít
Đôi tay chị, vẫn là tay gói bánh quy
Con người anh, vẫn Việt Nam muôn thuở cao kỳ
Thế còn tôi, không hao mòn tâm tư dũng khí
Đi giữa lòng đất Mẹ
Ta nghe như thế ấy
Dù phong ba, đừng để mẹ thương đau
Dù biển dâu, đừng để mẹ bạc đầu
Vì tóc mẹ đâu còn đen, mà bạc
Chúng ta đi, nghe tâm hồn thổn thức
Nghe cõi lòng, ruột dạ nát tâm can
Anh em chúng ta, máu đỏ da vàng

Sao để Mẹ phủ bao lần tóc trắng !

Tháng 02 – 2009

Tung hô phù bọt mép !

Mang cát đá trèo lên đồi viễn mộng
Ôm mơ hồ chụp bóng dáng chiêm bao
Quá tầm thường mà ngất ngưỡng trên cao
Loa rỗng tuếch có khua chiêng đánh trống

Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng
Lừa mình dối người, chuốt lấy tiêu vong
Câu nói đó, ai ai cũng nằm lòng
Nhưng làm được hay không, đó là chuyện khác

Có tài thiếu đức, coi chừng đại ác
Có đức thiếu tài, coi chừng đại ngu
Đại ngu muốn hại, chỉ hại vài người
Đại ác ra tay, trời nghiêng đất ngã

Lời thánh hiền, bát thông kim cổ
Lời tiên nhân, gương sáng xưa nay
Kẻ hậu lai, sao chẳng học mảy may
Lại trây trét bùn đen pha sắc xám

Chị đứng trên đồng cạn
Anh đứng dưới đồng sâu
Em đứng tựa đầu cầu
Tôi giữa dòng nước xoáy

Thuyền độc mộc, giữ vài người nhắm mắt lèo lái
Còn bao nhiêu, tổng khứ thủy xuống sông
Còn mạnh miệng là một bọn phản sông
Nên lật tẩy rêu rao cùng thiên hạ

Tà với chánh, đánh lộn con đen xôi xả
Nghĩa với trung, đánh bạt mạng nhân tình
Bãi đầm lầy, ngập lụt cỏ, phết sinh
Rồi kéo trướng, dựng màn mà hát bội

Chị không nói, nghĩa là chị đã nói
Em lặng yên, nghĩa là em hết lời
Anh trời trồng, nghĩa là anh nghẽn xôi
Tôi đậm đất, nghĩa là chè ớn cổ

Chúng sanh khổ, cuộc đời là biển khổ
Cõi ta đau, trần thế đái trần lao
Đài hư danh đeo ngát ngưỡng trên cao
Người ngoại cuộc tung hê phù bọt mếp.

Tháng 02 – 2009

Chưa thấm tương chao

Tu mà chưa thấm tương chao
Lòng vòng ngoài ngõ chưa vào thiên na
Bụi bờ, lâm tường là nhà
Làm sao thoát khỏi ta bà trầm mê
Tu mà danh lợi đê mê
Ngã nhân bào ảnh tứ bề bủa vây
Vô tâm vô quý đu dây
Điểm tô sắc tướng xát xây thân tàn
Tu mà xách, vác, đeo, mang
Xây nhà trên cát, ngấp tràn phù sa
Không nền, không móng, không đà
Đổ nhào xuống hố, kêu ca biển sâu
Tu mà kinh kệ đầu môi
Ngọt ngon chót lưỡi, chè xôi chưa đầy
Hầu bao nhồi nhét mỗi tay
Giả tâm bọc vỏ, mặt dày trơ trơ
Tu mà tâm địa tĩnh bơ
Tham sân si mạn, phớt lờ ngoài tai
Biện tranh thuyết giải thì tài
Tâm như, bỗng tánh treo đài tâm không
Bọt bèo rác rưởi đầy sông
Trôi ra biển cả mênh mông ba đào
Tu mà thói mộng chiêm bao
Loay hoay trước ngõ, cây đào ở đâu
Tu mà mặt mũi rầu rầu

Thân tâm mê muội, não sâu không tan
Hỏi sao không quá trễ tràng !!!

Tháng 02 – 2009

Tay hoa nhiệm màu

Chấp tay đánh lễ Phật Đà
Chúng sanh quá khổ trong nhà phù sinh
Tam đồ bát nạn cực hình
Tham si, tật đố, hư vinh nào phiền
Chấp tay lạy Đấng Từ Nghiêm
Đưa đường chỉ lối nổi chìm trần lao
Mờ mờ ảo ảnh chiêm bao
Bọt trôi biển mộng, bè trôi sông mê
Nhà xưa lạc lối đi về
Ta bà cuốn hút lê thê miệt mài
Chấp tay qùy dưới Phật đài
Xin nguyện ra khỏi đêm dài đã lâu
Từ khi bất giác chìm sâu
Ba đường sáu nẻo nát đầu tử sinh
Phóng lao hướng ngoại quên mình
Trần sa đắm lụy, vô minh đọa đày
Vào ra xuôi ngược lẫn quay
Xuống lên qua lại xát xây lối mòn
Chấp tay lạy Đấng Từ Tôn
Chúng sanh mê muội nát hồn thương đau
Quên mình cũng có mình châu
Bên bờ giác ngộ hồi đầu đến ngay
Tiếng chuông thức tỉnh đêm ngày
Dứt mê là ngộ hiển bày chân tâm
Sáng hơn ánh sáng trăng rằm
Tròn hơn mười sáu trăng ngàn lung linh
Hồng tâm nhất điểm tánh linh
Ứng tùy hóa hiện vô sinh phương đài
Chấp tay cảm tạ Như Lai
Hồi đầu bị nạn đọa lai liên tòa
Chúng con xin chấp tay hoa
Nhiệm màu, vi diệu tay hoa nhiệm màu.

Tháng 02 – 2009

Tu cái gì ?

Chúng sanh khổ ải bởi si mê
Sân hận kiêu căng trái bốn bề
Phiền não trần sa luôn ập phủ
Nhà xưa quê cũ biết đâu về

Tác tạo trả vay nghiệp chát chồng
Cừ thù oán trái bủa gai chông
Ác tâm ác ý là hàm lửa
Thieu đốt huyễn thân chẳng lựa lần

Đừng than biển khổ với luân hồi
Nhân ngã bĩ thử chính cái tôi
Kiếp trước kiếp này đeo cổ thủ
Thì làm ông địa gác bình vôi

Không ai mang vác thể cho mình
Nhân quả tương ung bóng với hình
Trốn chạy đường trời sao khỏi nắng
Đêm đen trăng dỗi kéo về dinh

Biết tu, tự khắc sẽ an lành
Bèo bọt trôi sông, rã ảo danh
Đom đóm hư không, tiêu vọng tưởng
Hỏi chi mây trắng giữa trời xanh

Xin hỏi, khuyên tu, tu cái gì
Đã tu, đừng hỏi, cứ tu đi
Bát phong phe phẩy tâm không động
Tu rì tu rì, tu rì, hì

Tu, là sửa lại mọi căn duyên
Dưỡng tánh, tu tâm, chẳng tốn tiền
Sửa đến khi nào hết chỗ sửa
Bồ đề vô thọ vĩnh an nhiên

Lúc đó, thử tìm khổ ở đâu
Đốt đèn soi rọi khắp năm châu

Muôn phương ngàn hướng đều im tiếng
Chữ khổ mất tiêu không ló đầu

Tâm bình, thế giới ắt an bình
Nhân loại, rộng ra khắp chúng sinh
Pháp giới dung thông tâm tánh Phật
Đại đồng nhất thể tự hòa minh.

Tháng 02 – 2009

Xin chấp tay hoa

Xin chấp tay hoa dưới Phật đài
Thành tâm đánh lễ Đức Như Lai
Chứng minh gia hộ hằng sa cõi
Thoát khỏi tam đồ, bĩ nạn lai

Xin chấp tay hoa đánh lễ Ngài
Ta bà Giáo chủ Đấng Như Lai
Ban ân cứu tế chúng sanh khổ
Phản kỹ hồi quan ngộ bản lai

Ba đường sáu nẻo mãi trầm luân
Tâm địa chúng sanh cố dự phần
Quên hẳn đường về lên Tứ Thánh
Phong trần điên đảo ngập gian truân

Nghiệp dĩ đeo mang lợi tử sinh
“Ba chìm bảy nổi chín lênh đênh”
Một mê, mười mẩn, trăm lẫn lộn
Muôn hướng ngàn phương, đọa cực hình

Vô thi, khởi tâm bất giác rồi
Đến nay, còn lặn hụp lơ bơi
Vô chung, cuốn hút làm sao thoát
Bức trướng vô minh phủ bản hoài

Tử sinh, sinh tử, bởi tâm mê
Tâm ngộ, hốt nhiên biết nẻo về
Quê cũ phương đài hằng chiếu diệu
Quay đầu, thẳng tắp tới Tào Khê

Xin chắp tay hoa mím miệng cười
Hoa Ưu Đàm Bát nở xinh tươi
Xanh vàng đỏ trắng sen thơm ngát
Phiền não, Bồ đề, một niệm thôi

Chắp tay đánh lễ Phật Như Lai
Tự độ, độ tha, giác bản hoài
Bát nạn, tam đồ, cơn gió thoảng
Trước sân, hiện hữu một cành mai

Chắp tay đánh lễ Đấng Từ Nghiêm
Cảm ứng Thích Tôn tự tánh thiền
Hóa hiện thường tùy tâm bất thối
Mười phương pháp giới thị như nhiên.

Tháng 02 – 2009

Lòng nhớ dặn lòng !

Nay, tôi vốn ở xa nhà
Ngày mai xa nữa, biết là có nguôi
Bên kia, thung lũng ngậm ngùi
Bên này, thoải thoải triền đồi Chứa Chan
Đứng trên cửa ải Nam Quan
Lung linh lệ sử hàng ngàn năm xưa
Nhìn lên Bản Giốc nắng mưa
Nằm gai nếm mật dư thừa kiên trinh
Ta đi trên nước non mình
Nghe hồn sông núi nặng tình sơn khê
Sắt son nào vẹn câu thề
Nam nhi nữ kiệt lòng se thắt lòng
Nhớ về Hà Nội hoài mong
Cổ Loa in dấu, Thăng Long hiện hình
Vẳng nghe quan họ Bắc Ninh
Trống quân réo rắc uy linh chiến bào
Sông Gianh, gờn gợn máu đào
Bến Hải, lạnh lạnh cồn cào thịt xương
Cố Đô xứ Huế thương thương
Trường Tiền lở nhịp Sông Hương lỗi ò

Nghiêng nghiêng chiếc nón bài thơ
Giã từ một chuyến đò chờ mai sau
Qui Nhơn dừng lại giây lâu
Tháp Chàm xây xát sắc màu thời gian
Nhớ xưa Công Chúa ngọc vàng
Xót hương thẹn phấn lệ tràn đầu đây
Vào rừng dây quấn theo cây
Thuyền ai đẩy sóng, ngàn mây xa mờ
Đi vào cửa biển Cần Giờ
Đi thêm chút nữa đến bờ Thành Đô
Sài Gòn còn đó đêm mơ
Dừng chân Bến Nghé, ru hò Đồng Nai
Sài Gòn không thưở nào phai
Dù bao năm nữa, kéo dài tới đâu
Băng qua Mỹ Thuận vượt cầu
Miền Nam bát ngát một màu xanh xanh
Đất vàng đất bạc trong lành
Cửu Long chín cửa tung hoành viễn đông
Cần Thơ ửng nắng mây hồng
Chim chuyền dưới nước, cá lồng trên cao
Bước đi lòng dạ nao nao
Thuyền du sương gió, ai nào chi ai
Hà Tiên, Rạch Giá còn dài
Cà Mau cuối nẻo một mai vương tròn
Nước đi, nước chảy về non
Non đi, non đò chờ con nước về
Hẹn nhau, xin vẹn lời thề
Trường Sơn thôi nhé, vỹ về Biển Đông
Nhớ nghe, lòng nhớ dặn lòng !!!

Tháng 02 – 2009

Nhớ chùa nhớ quê

Chùa quê thanh đạm giữa thôn làng
Mỗi sáng mỗi chiều chuông mõ vang
Kinh kệ ngân nga reo ánh đạo
Đêm thanh gió mát rợp trăng vàng

Chùa quê nhỏ nhỏ giữa thôn trang

Quyện khói trầm hương thoảng nhẹ nhàng
Thân thiện tin yêu thêm cửa Phật
Dân làng hoan hỷ sống hòa vang

Dân quê ai cũng mến thương chùa
Ngày tháng lại qua trải bốn mùa
Lão ấu nữ nam chung sức sống
Tương thân tương ái tránh hơn thua

Mồng một, ba mươi, mười bốn, rằm
Cả làng lũ lượt về bần khoản
Xôi chè bánh chuối bày la liệt
Trước cúng, sau ăn, đều ấm lòng

Từ nhỏ lớn lên đã có chùa
Có trăng, có gió, mạ xanh lơ
Có đồng, có ruộng, thơm mùi lúa
Nên nhớ tới quê, lại nhớ chùa

Nhớ chùa lại nhớ đến tình quê
Dù có đi đâu cũng nhớ về
Như nước nhớ nguồn cây nhớ cội
Vì chùa chan chứa trọn tình quê.

Tháng 02 – 2009

Lối về ngàn xưa

Ta xin tìm lại nét trinh nguyên
Từ thuở ra đi khắp mọi miền
Thỉnh thoảng mơ về hình bóng cũ
Rêu mờ ẩn hiện cuối trời quên

Ra đi, từ vọng gác Hoa Nghiêm
Dần bỏ xa em khuất nẻo « thuyền »
Phiêu bạt trường đời phơi gió bụi
Ba đường sáu nẻo mãi lênh đênh

Từ thuở ra đi, bóng đổ dài
Tử sinh nặng trĩu cả đôi vai
Càng xa vóc dáng nghìn xưa ấy

Nhòa nhạt rong rêu phủ lối hài

Nhiều khi ta muốn gọi tên em
Ma quỷ hiện hình muốn đảo điên
Bày thế trận đồ muôn bát quái
Hồn phiêu phách tán lạc đêm đen

Ta biết rằng em thân cận ta
Mờ mờ ảo ảo nhưng không xa
Vì em chẳng hiện cho ta thấy
Mặt mũi xưa nay chưa nhận ra

Em vẫn là em của thuở nào
Nhưng ta mộng mị như chiêm bao
Hồn mê gợi nhớ ngàn yêu dấu
Chợt tỉnh, mắt mơ đượm gôi đào

Ta biết, đường ngang xẻ lối về
Thế trần dong ruổi vạn sơn khê
Nên em ẩn kín thêm hoang lạnh
Mong mỗi một mai ta trở về

Hôm nay, ta đã quyết đi về
Em hiện nguyên hình bóng dáng xưa
Vẫn nét diệu kỳ siêu tuyệt ấy
Cùng ta sánh bước dẫn nhau về

Quê nhà vắng bóng đã từ lâu
Nay trở về, nhìn trước ngó sau
Ấm áp tròn đầy không biển đổi
Em cùng ta sống mãi thiên thu.

Tháng 02 – 2009

Toàn vẹn núi sông

Trả lại núi sông của Việt Nam
Hết ai, mang máu đỏ da vàng
Hết ai, của giống dòng Hồng Lạc
Là chủ đất trời khắp Việt Nam

Từ núi, xuyên sông, đến đảo hòn
Phố phường, thị xã, đến nông thôn
Vùng trời, vùng biển, liền biên giới
Là của Việt Nam, phải vẹn toàn

Trả lại núi sông giống Lạc Hồng
Ngàn xưa, xương máu của cha ông
Ngàn sau, da thịt của con cháu
Triệu triệu con tim, một tấm lòng

Không ai, đem xẻ núi chia sông
Dưới đất, trên không, hay ruộng đồng
Giữa biển, giữa rừng, hay giới tuyến
Kinh qua thời đại, mọi hưng vong

Lịch sử, năm ngàn năm văn hiến
Dư đồ một mảnh, vẹn non sông
Hình cong chữ S thiêng liêng ấy
Trường Sơn hùng vĩ, thét Biển Đông

Dân tộc Việt Nam, dũng khí thừa
Đạp băng tất cả mọi hơn thua
Ngoại xâm, nội loạn, hay ô hợp
Một quyết ra tay trị, phải chừa

Đó là bài học tự ngàn xưa
Và biết bao lần, ai nhớ chưa
Đừng để ra tay, thì quá trễ
Tàn dư nhục nhã, gió mưa lùa

Lời Hịch ban ra, nhất nhất hành
Sử xanh, phải trọn vẹn đan thanh
Sắt son, phải trọn vẹn son sắt
Chẳng bớt, chẳng thêm, chẳng lá cành.

Tháng 03 – 2009

Quê hương ta đó

Quê hương ta đó, đẹp muôn đời
Cắm tú sơn hà, tự sáng soi
Hòn ngọc trời nam tròn sắc thể
Lồng trong vũ trụ nét tinh khôi

Quê hương ta đó, vĩnh châu viên
Thời đại chuyển lưu, kể thể truyền
Dòng giống Lạc Hồng, trang lẫm liệt
Nghìn năm sông núi, vạn hùng thiêng

Quê hương ta đó, mãi nên thơ
Từ thuở Hùng Vương tuyên phát cờ
Tự cổ tới kim, xuyên hậu thế
Việt Nam muôn thuở đẹp như mơ

Trong Em, trọn vẹn giống da vàng
Trong Chị, trung trinh Mẹ Việt Nam
Ẩn chứa trong anh, dòng bất khuất
Còn tôi, lưu giữ nét Văn Lang

Đội trời, đạp đất, sống hiên ngang
Lửa thép càng nung, luyện đá vàng
Sơn sắt tô bồi thêm rạng rỡ
Sao dùi, vật đổi, chẳng hề nan

Quê hương ta đó, lúa thơm bông
Giồng sắn, ngô khoai, ngát ruộng đồng
Mơn mơn mạ non, đùa gió nắng
Uơm đồng xanh gọi khắp non sông

Quê hương ta đó, núi đèo non
Biển kéo bờ xa, đảo kéo hòn
Lồng lộng cho sông dài biển rộng
Mênh mang cho dấu ngọc tâm đòan

Đi đâu, ta cũng nhớ quê hương
Nhớ nước, nhớ non, nhớ phố phường
Nhớ ruộng, nhớ đồng, nhớ biển gọi
Nhớ tình, nhớ tự, nhớ yêu thương

Quê hương ta đó, vẹn câu thề

Dù có đi đâu, cũng trở về
Nhu nước có nguồn, cây có cội
Đời sau thuở trước, mãi tôn thờ

Mỗi người hãy góp một bàn tay
Khác ý tâm đồng, cùng đắp xây
Nhu nước muôn sông về biển cả
Nhu tay năm ngón của bàn tay

Triệu triệu con tim, một tấm lòng
Ngàn năm lịch sử chảy theo dòng
Quê hương yêu dấu như tên gọi
Là của Việt Nam, của Lạc Hồng.

Tháng 03 – 2009

Sao thương Quê Cha Đất Mẹ !

Sao ta thương quê Cha
Sao ta thương đất Mẹ
Phải luôn luôn nhớ nhé
Nếu không, không thể thành người

Sao ta thương quê Cha
Sao ta thương đất Mẹ
Phải nâng niu, gìn giữ
Nếu không, không thể nói cười

Sao ta thương quê Cha
Sao ta thương đất Mẹ
Quê hương không thương nhớ
« Không sao sống nổi thành người »

Sao ta thương quê Cha
Bởi, mỗi tấc đất là xương là thịt
Sao ta thương quê Mẹ
Bởi, mỗi bước đi mắt lệ hoen mờ

Em, đâu phải trên trời rớt xuống
Chị, đâu phải dưới đất chui lên
Anh, đâu phải con người hư hỏng

Tôi, đâu phải bội nghĩa vong ân

Năm ngàn năm từ thuở dựng cờ
Dòng lịch sử trải dài gai góc
Khi thời, xâm lăng xâm thực
Khi thời, xáo thịt nhồi da

Cấu thành mảnh đất quê Cha
Tự thành hình hài quê Mẹ
Nhắc nhau, thì thăm khe khẽ
Muôn năm gìn giữ tôn thờ

Mang danh con cháu Lạc Hồng
Mang thân da vàng máu đỏ
Nhờ năm ngàn năm mới có
Kính bao thế hệ cha ông

Quốc gia nghĩa núi ân sông
Quê hương tình non nghĩa nước
Nói nhau đời sau thưở trước
Truyền trao bảo vệ giữ gìn

Sử xanh sắt ngọc son in
Đá vàng hồn thiêng ghi dấu
Nam Quan, đồi cao đỉnh dốc
Cà Mau, cuối mũi non sông

Dư đồ một mảnh cong cong
Đó là quốc hồn quốc túy
Đất nước Việt Nam hùng vĩ
Quê hương gấm vóc tuyệt vời

Em cao tiếng hát khắp nơi
Chị cao tiếng hát vạn lời Việt Nam
Anh tuyên trời đất định ban
Tôi tuyên muôn thuở da vàng Rồng Tiên
Nước non tuyệt thế ba Miền
Bắc Nam Trung quyền hồn thiêng muôn đời.

Tháng 3 – 2009

Hành trình Quê Mẹ

Ta thực hiện cuộc hành trình Quê Mẹ
Đi từ Cà Mau tới ả Nam Quan
Đi từ Trường Sơn cho tới biển Đông
Để thăm đượm mặn nồng tình non nghĩa nước

Thăm Cổ Loa, nhớ năm ngàn năm trước
Đức Hùng Vương sắc ấn dựng cơ đồ
Nước Văn Lang từ ngày ấy thăm tô
Dòng lịch sử chuyển trao từng thế hệ

Về Hà Nội, nhớ Thăng Long hoài cổ
Đất trời Nam lẫm liệt giống da vàng
Ba mươi sáu phố phường, bao vết tích âm vang
Khí Lạc Hồng xát xây hồn xâm, thực

Thăm Miền Trung, núi cao, biển rộng, đất hẹp
Cho địa linh, nhân kiệt, trí dũng thượng thừa
Phong sương tuế nguyệt, mưa dãi gió lùa
Đề Cố Đô, kinh kỳ cùng sông Hương núi Ngự

Bóng thời gian, đâu là Châu Ô Châu Lý
Huyền Trân ơi, công chúa điệu ru « Hời »
Cảm ơn người, sao khuất, nhớ trăng soi
Bình Bắc, yên Nam, tận Cà Mau mở cõi

Vào Sài Gòn, nhớ ba trăm năm cũ
Gia Định Thành, trấn thủ vững biên cương
Ta bước chân đi, nhớ phố nhớ phường
Bóng thành đô vương chiều dài kỷ niệm

Bến Bạch Đằng sóng đêm buồn im tiếng
Đèn pha màu sương gió phủ đường đi
Quá khứ qua, ta muốn khép bờ mi
Đêm dài quá, nhìn trăng sao nhẩn gửi

Vào Miền Nam, đất bạt ngàn, chim bay mỗi cánh
Cửu Long giang, chín cửa rạng trời đông
Đất chạy tới đâu, giáp lạch liền sông

Tới Cà Mau chuỗi dài ra biển cả

Dừng chân lại, thăm Hà Tiên, Rạch Giá
Cuộc hành trình xuyên đất mẹ thân yêu
Càng nhớ thương hai tiếng nhiều điều
Và câu ca dao một giàn bầu bí

Miền Bắc, cái nôi thuở dựng cờ lập quốc
Miền Trung, vượt hoành sơn, vạn đại dung thân
Miền Nam, mảnh dư đồ chữ « S » tương lân
Là sông núi, là hồn thiêng dân tộc

Vật đổi sao dời, Việt Nam bất diệt
Núi lở cát bồi, đất nước thiên thu
Hỡi quê hương gấm vóc của ta ơi
Cao tiếng gọi cùng quê hương muôn thuở.

Tháng 3 – 2009

Hương lành Việt Nam

Này em này chị này anh
Cùng nhau tô thắm hương lành Việt Nam
Tin yêu như mạ xanh lam
Thơm thơm như lúa đồng vàng trở bông
Tình quê có ruộng có đồng
Có ao, có lạch, có sông, có hồ
Ngay từ tấm bé còn thơ
Đến khi khôn lớn ươm mơ vào đời
Châu thành phố thị cơ ngơi
Mỗi đường ghi dấu tên người hữu danh
Dựng xây sử ngọc đan thanh
Đắp bồi sơn sắt tinh anh Tiên Rồng
Kiêu hùng như núi Trường Sơn
Mênh mang như nước biển Đông rạt rào
Ba Miền sánh bước vươn cao
Bắc Nam Trung quyện biết bao nhiêu tình
Quê hương gấm vóc xinh xinh
Đi đâu cũng nước non mình đẹp hơn
Tình quê thắm đượm vuông tròn

Yêu quê không đổi không sờn không phai
Núi cao biển rộng sông dài
Nước non một dải phương đài thiên thanh
Này em này chị này anh
Ươm mơ mãi mãi hương lành Việt Nam.

Tháng 3 – 2009

Mấy tuổi trong đời

Bách niên là bách niên nào
Nhân sinh ai đã dự vào bách niên
Trăm năm là hậu hay tiền
Thinh không tĩnh lặng chim chuyền xa bay
Thiếu niên hoa mộng đơm cây
Nụ xuân chưa chớm tóc mây xanh ngàn
Ngân ngơ phe phẩy nai vàng
Dắm vào thu tím lá vàng nhẹ rơi
Thanh niên, cái tuổi vào đời
Sông dài biển rộng trùng khơi xô bờ
Tang bồng thử sức mấy mo
Phỉ chí vùng vẫy mấy bề mới thôi
Trung niên, đứng dốc lưng đời
Trời nghiêng nghiêng bóng nửa đời trôi nhanh
Tóc không còn mái xuân xanh
Phong sương dấm muối treo cành phù sinh
Cao niên chột ngó lại mình
Trần gian đập dũa bóng hình phôi pha
An lành mỏng mảnh sương sa
Khô đau dày cộm, trầm kha chất chông
Lão niên đỉnh núi mây bông
Rừng khuya thổi mộng, cuối sông xa bờ
Bọt bèo cát đá xác xơ
Thân tàn sức kiệt mắt mờ tai u
Đờ trên đôi gậy lù khù
Quên sau quên trước mây mù đêm đen
Trăm năm ngọn gió trước đèn
Bách niên ư hữ, buông rèm bụi bay.

Tháng 3 – 2009

Quê Cha - Đất Mẹ

Quê Cha ngàn dặm mù khơi
Đất Mẹ vạn lý một đời chia xa
Thương non, ôm ấp mái nhà
Nhớ núi, sầu mộng sơn hà chờ ai
Thương sông, con nước chảy dài
Nhớ biển, sóng vỗ miệt mài trùng dương
Ra đi, vạn lý mù sương
Rong rêu in bóng dặm đường phân ly
Nhớ xưa, mấy thuở kinh kỳ
Mà nay cũng lắm tư nghi hồn đau
“Chiều chiều ra đứng ngõ sau
Trông về quê Mẹ ruột đau chín chiều”
Đêm đêm mở cửa tịch liêu
Quê Cha hun hút quạnh hiu cuối trời
Nhớ non, mượn gió gửi lời
Thương núi, nhờ cánh chim trời bay xa
Nhớ sông, một bên quê nhà
Thương biển, kéo cát muốn tà bờ lau
Năm năm, da thấm thịt thau
Mười năm, tóc trắng đổi màu phong sương
Hai mươi năm, những tơ vương
Ba mươi năm, lắm đoạn trường tư lương
Nên nghe hai tiếng quê hương
Xát xây cát đá, bãi nương rêm mình
Vọng vang hai tiếng quê mình
Nhòa trong ký ức bóng hình chìm sâu
Quê Cha đất Mẹ tinh sâu.

Tháng 3 – 2009

Còn đâu tiếng nói Mẹ Cha

Đâu rồi thoang thoảng hương cau
Đâu rồi thơm thơm nếp một
Chim ơi, sao không tiếng hót
Ve ơi, sao vắng reo sầu
Ngập ngừng dừng bước bên cầu

Bèo tan lung linh nước chảy
Bóng mẹ, mịt mờ không thấy
Hình cha, mắt hút nhạt nhòa
Vành mi rơi đọng giọt khô
Lăn lăn trên bờ ngân lệ
Chấp tay ôm hình bóng mẹ
Thần thờ mơ vóc dáng cha
Lá me đưa đẩy la đà
Phát phơ một cành hoa trắng
Vành áo bao lần đã gấn
Vết mòn in dấu từ lâu
Mẹ ơi, bạc trắng hoa cau
Cha ơi, đèo heo hút gió
Đêm đêm sao mờ sao tỏ
Đi vào một cõi trơ vơ
Nhiều đêm tỉnh mộng đêm mơ
Thương Cha nhớ Mẹ vật vờ hồn đau
Nhìn trông cửa trước cửa sau
Thương Cha nhớ Mẹ ruột đau chín chiều
Đưa hồn về chốn cô liêu
Còn đâu tiếng nói yêu kiều Mẹ Cha.

Tháng 03 – 2009

Tiếng khóc Mồ Côi

Từ ngày xa cha
Lòng buồn không tiếng nói
Đến khi mất mẹ
Miệng thêm vắng tiếng cười
Hai tiếng mồ côi
Nước mắt mềm môi
Đón nhận và mang theo
Từ nay đến cuối cuộc đời
Hương thờ quyện khói lên ngôi
Tìm Cha tìm Mẹ, lên đồi hoang vu
Trăng sao khuất bóng mây mù
Tìm Cha tìm Mẹ, ngàn thu hoen mờ
Nắm mộ tiêu sơ quanh quẽ
Dọc đường cỏ dại lây lan

Con chim buồn bay đâu đó
Xác xơ tổ ấm hoang tàn
Mái nhà đìu hiu bỏ ngỏ
Bếp hồng lạnh lẽo tro than
Cửa trước nhện giăng màn gió
Vườn sau rau đắng ngập tràn
Đêm sâu sầu muộn canh tàn
Sao khuya ủ dột, trăng ngàn chơi vơi
Nghiêng nghiêng núi ngã lưng đồi
Gập ghình sóng vỗ sông ngòi biển xa
Vọng vang tiếng nói không cha
Mất rồi tiếng mẹ, canh gà điểm sương
Trần gian biết mấy nẻo đường
Mồ côi nghe tiếng đoạn trường ai hay !!!

Tháng 03 – 2009

Nhà ma bỏ xó

Ngồi trong rọ, ôm trời thổi bông
Bốn bức tường, dầm đất loanh quanh
Thì làm sao không tan nát đoạn đàn
Đầy một chiều, nhận một chiều hoang tưởng

Đèo heo hút rít lạnh lũng gió chướng
Lưng chùng đời mang vác gánh tiêu ma
Xây lâu đài trên bãi sậy phù sa
Đắp tường vách giữa bờ lau cát bụi

Dưới thung lũng mơ màng đeo đỉnh núi
Tiểu nhân thừa hụt hẫng vóc trượng phu
Ôm cái loa, banh cái miệng chu chu
Kê dẫn gỗ, đứng hồng chân khập khễnh

Như cái máy oang oang vô cảm tính
Vôn vô tâm, mục hạ, với vô nhân
Đài hư hao cố đánh bóng phong thần
Vào nghĩa địa nhát ma cùng khóc quỷ

Bã tanh hôi, ruồi muỗi bầu đen đui

Đồng tồi tàn, sâu bọ đục mùn cưa
Thi nhau dựng màn, dựng bãi dây dưa
Vẽ ảo ảnh trét cây treu phù thế

Rừng hoang đại lang thang con chó ghẻ
Hang tối tăm ảm thum con cóc khô
Đâu đợi mai kia, dất dúi xuống mồ
Vốn ảm thum như nhà ma bỏ xó.

Tháng 3 – 2009

Đi tận cùng chung thủy !

Tôi mở mắt, người ngồi yên, không nói
Tôi nhắm mắt, người đứng đó, giang tay
Dù nắng mưa, sương gió, sáng tối, đêm ngày
Trải năm tháng trầm ngâm cùng vũ trụ

Tôi nhật rong rêu bóng hình xưa cũ
Cát bụi nhòa xây sát bãi phù sa
Trải tang thương, nghiệt ngã vẽ ta bà
Hằng lưu xuất huyền thân cùng thiên thể

Hạt cát kia từ hồng hoang chưa bẻ
Hạt muối này trong biển mặn chưa tan
Đường dọc, ngóng đợi con đường ngang
Đường tung, chờ đường hoành cuối đỉnh

Cõi vô thường vào chiều hoang tịch tĩnh
Đón rong rêu về quán trọ hoàng hôn
Nhật tiêu sơ để đếm những mất còn
Vẽ trình nguyên quảng trên bờ thạch thảo

Hèn chi, người ngồi yên, không nói
Thảo nào, người đứng đó, thỏng tay
Và tôi, không biến thể mảy may
Hòa vũ trụ đi tận cùng chung thủy.

Tháng 3 – 2009

Mặc Tử trăm năm

Mộng Cầm lặng lẽ dưới đêm trăng
Thấp thoáng bên sông bóng chị Hằng
Lần thân cây đa hình chú Cuội
Âm thầm Mặc Tử kiếp trăm năm

Tháng 4 – 2009

Vương chút chi lan

Rừng hoang vương chút chi lan
Như loài hoa dại trên đàng trần ai
Thư sinh khiếm đóa thối cài
Bên bờ nhân thế, lối hải tìm quên
Không ngày đã hiện bóng đêm
Con đom đóm nhỏ thấp thềm hoang vu
Ngàn sao le lói mây mù
Khung trời khép lại song thu buông màn
Sóng nhồi bọt biển mong manh
Vàng dương lóa nắng treo nhánh thùy dương
Rừng khuya đọng giọt ngân sương
Tâm hồng ửng mộng vô thường phù sinh
Cành khô điểm nụ kỳ hình
Chi lan hoa dại nghiêng mình trở bông
Giang tay kéo nhụy tơ bông
Quán đời còn có nụ hồng ai hay.

Viết bài này, khi nghe được cái file phỏng vấn một người mang tên Vương Chi Lan. Chuyện thế này : Em đang học sư phạm như bao sinh viên khác, thì bỗng dưng em lâm bệnh ngặt nghèo trở thành khuyết tật. Em tui thân và có ý tự tử, nhưng rồi một đêm kia em nằm mơ, thấy một bông hồng đang chơi vui trên biển cả, lại tấp vào bờ. Cái hoa đó biến thành cây bông hồng, bảo bọc các bông hồng trợ vợ khác. Từ đó, em đi học về Thiết kế Thêu, Họa, dần dần tự kiếm sống nuôi thân. Tự thuê và lập một trung tâm tên là Trái Tim Hồng, tại Quận 10, Sài Gòn, và hiện trung tâm của em, nuôi dưỡng bảo bọc chừng 30 em khác, như một vườn hồng chung sống, và dạy cho những em tật nguyền sau này.

Tháng 4 – 2009

Con đi giữa lòng Đất Mẹ

Con đi giữa lòng Đất Mẹ

Vẳng nghe tiếng hát ầu ơ
Ngay từ cái thuở ban sơ
Thơm thơm đôi dòng sữa mẹ

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Vẳng nghe tiếng hát bên sông
Mạ non xanh mơn ruộng đồng
Lúa vàng mơn man gió nắng

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Vẳng nghe tác nước dưới trăng
Tiếng chày giã gạo đưa nhanh
Tình quê thơm hương đồng nội

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Chim Hồng bay cuối trời quê
Chim Lạc bay xa chưa về
Trơ vơ nguồn xưa tổ ấm

Tiếng Mẹ thì thâm sâu lắng
Con tôi biên biệt nơi đâu
Tiếng Cha trầm ngâm nặng nặng
Cơ đồ bãi biển nương dâu

Trường Sơn bạc màu đỉnh núi
Biển Đông trắng dã trùng khơi
Bãi cát dập vùi gió bụi
Bờ lau xơ xác tươi bời

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Vẳng nghe núi gọi nhớ rừng
Biển xa sông dài ngóng đợi
Gừng cay muối mặn rưng rưng

Con đi giữa lòng Đất Mẹ
Đất Mẹ vỗ về con đi
Bụi trần phong sương mấy độ
Trầm kha mưa gió kinh kỳ.

Tháng 4 – 2009

Ai bảo em là vũ trụ !

Ai bảo em là vũ trụ
Cho tôi đi mãi vô cùng
Đi hết đường hoành đường tung
Băng qua đường ngang lối dọc

Ai bảo em là điểm mốc
Cho tôi nhật bóng ru mơ
Lang thang khắp nẻo bến bờ
Chưa đâu tận cùng ngàn mé

Ai bảo em là cửa bể
Cho tôi xuôi mạch dòng sông
Nước kia không cạn đầu nguồn
Tuôn đi khắp lòng đại địa

Ai bảo em là vũ trụ
Tôi đi muôn hướng ngàn phương
Đón đưa vạn lý vô thường
Chia xa bến bờ gió bụi

Ai bảo em là quán trọ
Tôi chưa mỗi bước dừng chân
Lại qua mấy nẻo phù vân
Thông dong trời xanh mây trắng

Ai bảo em là gió nắng
Tôi đi khắp nẻo trời xa
Vượt qua mây cõi ta bà
Tiếp giao vô cùng thế giới

Ai bảo em là vô thi
Cho tôi đi đến vô chung
Gặp nhau tụ điểm sau cùng
Cửu hữu đồng đăng hoa tạng

Sờ lên bên thềm hoa tạng
Hồng hoang lớn vớn sắc không
Núi rừng đổ lá diêu bông
Nổi chìm muôn sông sinh tử

Thôi, em cứ là vũ trụ
Cho tôi đi mãi vô cùng
Khi nào đóng cửa thi chung
Quy nhất toàn chơn thể tánh.

Tháng 4 – 2009

Nguyện cầu Phật Đản

Ngày Phật Đản chúng con xin cầu nguyện
Đấng Từ Bi đước tuệ tỏa mười phương
Cho chúng sanh nương vi diệu pháp vương
Thoát biển khổ trong ba đường sáu nẻo

Ngày Phật Đản chúng con xin cầu nguyện
Đấng Cha Lành dung ruồi nhủ lòng thương
Cho chúng sanh nương con thuyền thanh lương
Vượt đại hải, hồi đầu reo bỉ ngạn

Ngày Phật Đản chúng con xin cầu nguyện
Mọi chúng sanh thấp đước lên mà đi
Cảnh trầm luân đừng lưu luyến làm gì
Đường Tứ Thánh thênh thang cùng tiến bước

Ngày Phật Đản chúng con xin cầu nguyện
Mọi chúng sanh mau thức tỉnh làm mê
Cõi Lạc Bang, nương ánh đạo dắt về
Căn nhà cũ, đã từ lâu xa vắng

Ngày Phật Đản, chúng con xin cầu nguyện
Hoa Vô Ưu thơm ngát tỏa muôn phương
Đạo Từ Bi trang trải vạn con đường
Khắp pháp giới không còn nơi tăm tối

Thành Ca Tỳ La, tung bừng mở hội
Vườn Lâm Tỳ Ni, mừng Phật Đản Sinh
Bồ đề đạo tràng, chúng đắc vô sanh
Rừng Câu Thi La, pháp thân bất diệt

Khẩn nguyện Phật Đản, pháp âm bất tuyệt
Tứ sanh cử hữu, đồng đẳng quay về
Hoa tạng huyền môn, một bước Tào Khê
Chấm dứt vạn duyên, du thuyền bát nhã.

Tháng 4 – 2009
Mặc Giang

Kính mừng Phật Đản

Kính mừng Phật Đản thiêng liêng

Chúng sanh trên khắp mọi miền đồng quy
Nương theo ánh đạo từ bi
Phá tan nghiệp chướng mê si luân trầm
Thấm nhuần đạo lý thậm thâm
Tu nhân tích đức thi ân muôn loài
Đạo vàng soi sáng nơi nơi

Cành dương cam lộ cứu đời khổ đau

Cúng dường Phật Đản nhiệm màu

Muôn phương ngàn hướng đâu đâu cũng về
Dù cho cách mấy sơn Khê
Biển sâu núi cả tứ bề bủa giăng
Đêm thời đã có vàng trăng

Ngày thời đã có nắng vàng rạng soi

Chuông chùa ngân vọng nơi nơi

Chim reo gió hát mở lời hoan ca

Kính mừng Phật Đản Thích Ca

Vô Ưu bưng nở xa xa thuở nào

Đóa sen bảy bước thanh cao

Nâng chân Tất Đạt đi vào trần gian

Tỳ La cung ngọc điện vàng

Hiện thân Thái tử vô vàn đẹp xinh

Gia Du, thôi nhé giữ mình

La Hầu, thôi nhé thể tình mà chi

Ta vì, ánh đạo từ bi

Ta vì, chánh pháp vô nghi độ sanh

Kính mừng Phật Đản trong lành

A Nô Ma chảy nước xanh rì rào

Sa Nặc, thôi chớ ghen ngào

Đây này mái tóc, nhưng bèo cầm đi

Mau về, lưu luyện làm chi

Lòng ta đã quyết, không gì cản ngăn
Ngươi về, thưa với Phụ Hoàng
Nêu không chúng đạo, ta không trở về
Thế rồi, núi thẳm sơn khe
Rừng sâu Hy Mã mãi mê tu hành
Kính mừng Phật Đản chân thành
Ba ngàn thế giới bao quanh trông chờ
Sáu năm khổ hạnh ươm mơ
Thất thất thiên định đến giờ bộc lưu
Bồ đề nở đóa Vô Ưu
Trời rung, đất chuyển, thiên thu lạnh mình
Lục thông rộng mở thình thình
Ba đường sáu nẻo Vô Sinh rạng ngời
Kính mừng Phật Đản tuyệt vời
Ba rừng giáo lý thời thời hoằng khai
Sao hôm, còn có sao mai
Chúng sanh thoát khỏi đêm dài đã lâu
Kể từ bất giác cơ cầu
Trầm luân khổ ải, minh châu bật hình
Vào ra mòn lối tử sinh
Xuống lên xây sát tánh linh quên mình
Nay nhờ Phật Đản quang minh
Soi đường mở lối đăng trình từ bi
Nay nhờ Phật Đản vô nghi
Xuất trần nhập thế mà đi cứu đời
Kính mừng Phật Đản nơi nơi
Trang nghiêm thiết lễ, vạn lời hoan ca
Đạo mẫu thực nghiệm nhà nhà
Đâu đâu cũng niệm Phật Đà Mâu Ni
Đạo mẫu cam lộ từ bi
Đâu đâu cũng nhớ vô nghi Đản Sanh.

Tháng 4 – 2009

Mặc Giang

Thơ Nhạc Quê Hương

Thơ nhạc quê hương thật tuyệt vời
Hòa ca ngân vọng khắp nơi nơi
Phố phường lên tiếng đồng quê gọi
Từ thuở còn thơ đến cuối đời

Thơ nhạc quê hương trôi nhịp nhàng
Miền quê trầm bổng góc thôn trang
Châu thành nhộn nhịp bên hè phố
Nhạc đệm đờn khoa sáo trúc vang

Thơ nhạc quê hương khắp mọi miền
Bắc Nam Trung giữ nét niềm riêng
Kết tinh một khối tình dân tộc
Muôn thuở keo sơn thạch trụ kiềng

Thơ nhạc quê hương thật mặn mà
Hòa reo quốc quốc với gia gia
Giang sơn cẩm tú thêu châu ngọc
Biển rộng sông dài dệt gấm hoa

Thơ nhạc quê hương đẹp tự tình
Tin yêu, thân thiện vốn hòa minh
Ươm mơ, hy vọng ngày thẳng tiến
Xây dựng núi sông non nước mình

Thơ nhạc quê hương khắp nẻo đường
Ngợi ca nét đẹp của quê hương
Chan hòa nếp sống hồn dân tộc
Một khối tình quê vạn mến thương.

Tháng 4 – 2009

Mơ bến Sông Trăng

Dòng sông tĩnh mặc mênh mang
Lững lơ mây nước trắng vàng lung linh
Nửa này đứng đợi một mình
Nửa kia trông ngóng bóng hình ven sông
Bốn mùa xuân hạ thu đông
Sông trăng một bến nước bông trôi đi
Lan man sóng vỗ thăm thì
Bờ lau cát trắng tư nghỉ hồn ai
Nửa này mở lối thiên thai
Nửa kia khép lại dấu hài dặm băng
Dòng sông gợn sóng lăn tăn

Lung linh bóng nguyệt vàng trắng xa mờ
Sông trăng một bên đêm mơ
Bốn mùa lá rụng gió lùa mênh mông.

Tháng 4 – 2009

Kết sợi thơ nào ???

Câu thơ nghĩ thoáng chưa ra
Gió khua cành lá bay qua mát rồi
Lời thơ nằm vắt lưng đồi
Rừng khuya lạnh gáy bật ngòi đứng lên
Bài thơ kiếm tựa đặt tên
Nhòa trang giấy trắng lên đèn mộng vàng
Cánh thơ lao vút trên ngàn
Mây trôi lơ lửng dọc ngang chưa về
Vần thơ vắt vãnh sơn khê
Núi rừng gói mộng ước thề non sông
Ý thơ vừa mới khơi dòng
Sông sâu sóng đẩy bênh bồng trôi đi
Tứ thơ tuyệt ý tinh kỳ
Ngôn từ ngưng ngập lỗ thì thời gian
Sợi thơ đan chéo bên đàng
Bồng bong rồi nhợ lang thang cuối trời
Vườn thơ mở cửa dạo chơi
Thi đàn cung bậc lạ đời ai hay
Trang thơ ngỏ ý trao tay
Ngập ngừng chấp cánh bụi bay xa mờ
Chùm thơ gói mộng đêm mơ
Bừng con mắt dậy vật vờ canh khuya
Giọt thơ dài ngắn chia lìa
Bước chân bầy dặm mang hia lên ngàn
Xấp thơ đan thép sắt gan
Đem đi thử lửa tro than mịt mù
Tập thơ những tưởng thiên thu
Nào ngờ bé bỏng ao tù chưa ra
Chất thơ đem bán gần xa
Đêm ngày ế ẩm canh gà trũng sương
Khí thơ cốt cách đường đường
Nào hay ủ dột bên nung nắng chiều

Người thơ cứ ngỡ tuyệt siêu
Thì ra thần quá liu xiù bèo mây
Nhà thơ cứ ngỡ tuyệt hay
Thì ra nát chiếu say say tạc thù
Nàng thơ tràn ngập ý thu
Cuối khung trời tím thiên thu lá vàng
Em thơ thấp thoáng bên đàng
Rừng cây khép lá theo làn gió bay
Bé thơ gọn ý lung lay
Gốc khô trơ cội tháng ngày tiêu pha
Anh thơ mượn quốc kêu gia
Nước lung linh nước cửa nhà rêu phong
Chị thơ một gánh lưng còng
Một thân hai ngả tơ tâm khóc sương
Chú thơ một gánh giang sơn
Nào ai trọn vẹn non sông nước này
Bác thơ muối mặn gừng cay
Biển Đông núi Thái xát xây pha màu
Mẹ thơ bạc trắng hoa cau
Một sương hai nắng dải dầu tháng năm
Cha thơ ngậm khối hờn căm
Hai vai chai đá nặng oằn nước non
Rừng thơ dững liệt sắt son
Hỏi trang giấy trắng có còn gì không
Sông thơ xuôi mái theo dòng
Xuân hạ mấy thưở, thu đông mấy thì
Biển thơ triều sóng tuyệt kỳ
Bờ lau cát trắng ai vì cho ai
Núi thơ đỉnh hú phương đài
Phong thần kiệt xuất anh tài xưa nay
Bút thơ cạn mực khô gầy
Nát cơn động não xéo dầy tâm can
Tình thơ nhắm mắt chưa cam
Nào ai đan kết bao hàm mai sau
Thôi nghe, thơ đã thấm đau
Thấy không, bãi biển nướng dâu phai màu !

Tháng 4 – 2009

Tập làm thơ

Lan man tôi tập làm thơ
Cẩn mồn ngòi bút hằng giờ chưa ra
Nghĩ gần rồi lại nghĩ xa
Chọn câu thì chữ bay qua mắt rồi
Tâm hồn mở hội hoa khôi
Văn chương thi phú đứng ngòi không yên
Rồng bay phượng múa huyên thuyên
Nhưng viết thì lạnh như tiền đóng băng
Mặc Tử tuyệt tác về trăng
Có đêm, tôi đợi chị Hằng xem sao
Lung linh bóng nguyệt thảo nào
Hèn chi Mặc Tử mộng đào cùng trăng
Tôi bèn ngắm lại vàng trăng
Lưng trời thăm thẳm chị Hằng buồn trông
Ánh trăng hiện xuống dòng sông
Lăn tăn sóng đẩy trôi dòng đi xa
Câu thơ chợt thoáng hiện ra
Vi vu sáo trúc ngân nga cung đàn
Ý thơ chợt thoáng lan man
Nhìn qua cửa sổ khung màn gió bay
Vẫn cầm cây bút trên tay
Nhưng trang giấy trắng chưa lay câu nào
Làm thơ mà khó vậy sao
Người ta thi bá thi hào ngổn ngang
Thôi thì mình đứng bên đàng
Câu thơ cuốn gió khép màn hư vô !

Tháng 5 – 2009

Sông núi Việt Nam

Sông núi Việt Nam của Tô Tiên
Oai linh quyền quỳên khí hùng thiêng
Muôn năm sừng sững cùng trời đất
Lồng lộng càn khôn thạch trụ kiềng

Sông núi Việt Nam của Lạc Hồng
Hiên ngang tiến tới tiếp theo dòng
Sánh vai bốn biển trong thiên hạ

Tột đỉnh Trường Sơn thét Biển Đông

Sông núi Việt Nam của Tổ Tiên
Bắc Nam Trung đó, khắp ba miền
Hễ ai là cháu con dân Việt
Gìn giữ tô bồi thật vĩnh nhiên

Sông núi Việt Nam, khí quật cường
Nam nhi hùng dũng, chất can trường
Nữ nhi thanh lịch, trau công hạnh
Sắc ngọc son pha vạm nẻo đường

Sông núi Việt Nam thật tuyệt vời
Ngàn năm vẫn hiển rạng gương soi
Đan thanh sử ngọc treo kim cổ
Vũ trụ pha lê tỏa sáng ngời

Sông núi Việt Nam rạng núi sông
Xứng danh hòn ngọc của trời Đông
Phương Nam phương Bắc phương Tây nữa
Khó sánh giang sơn của Lạc Hồng

Sông núi Việt Nam vẹn ước thề
Trường Sơn gói mộng ngắm sơn khê
Biển Đông áp ủ trùng dương gọi
Nước biếc trắng thanh sóng vỗ về.

Tháng 5 – 2009

Quốc ngữ Việt Nam

Quốc ngữ Việt Nam thật tuyệt vời
Đánh vần xuôi ngược dễ như chơi
Bao nhiêu chữ nghĩa trong thiên hạ
Diễn dịch ra ngay, chẳng lăm lờ

Quốc ngữ Việt Nam thật khó lường
Rồng bay phượng múa dệt văn chương
Xuống lên giai điệu hòa âm vận
Tám hướng bốn phương kéo vạm đường

Quốc ngữ Việt Nam thật lạ kỳ
A, B, Ă, Ơ, với U, I
Sắc, Huyền, Hỏi, Ngã, còn thêm Nặng
Hễ viết thì xong, bất cứ gì

Hai mươi bốn chữ cái mà thôi
Tập học vỡ lòng ráp ngược xuôi
Chỉ độ vài tuần chưa ráo mực
Chữ gì cứ nói, viết cho coi

Vần ngược vẫn xuôi, chỉ thế à
Chữ gì cũng viết dễ như pha
Rồng bay phượng múa còn chưa kịp
Văn vẽ mấy bề cứ đồ ra

Quốc ngữ Việt Nam của nước mình
Nhu tre vàng óng, trúc xinh xinh
Nhu sông uốn khúc, hòn ru đảo
Thi phú văn chương rạp bóng hình

Quốc ngữ Việt Nam của nước ta
Đa phong đa phú đượm tình ca
Quốc hồn quốc túy hòa nhau quyện
Nhả ngọc phun châu son sắt pha.

Tháng 5 – 2009

Ca ngợi núi sông

Ta hát bài ca ngợi Tổ Tiên
Ngàn năm sông núi khí hùng thiêng
Ba Miền đất nước hòa nhau quyện
Định thế an ban thạch trụ kiềng

Ta hát bài ca ngợi núi sông
Sông dài biển rộng rạng trời đông
Rừng sâu núi cả khoe vắn vũ
Kim cở còn ganh giống Lạc Hồng

Ta hát bài ca ngợi Việt Nam
Cần khôn vũ trụ đã an ban
Sao đòi vật đổi không hề động
Trời chuyển đất xoay chẳng lạng lạng

Ta hát bài ca ngợi núi sông
Ngàn xưa lẫm liệt của cha ông
Ngàn sau dũng khí trao con cháu
Sử ngọc đan thanh son sắt rờng

Ta hát bài ca ngợi nước non
Rờng Tiên giao tiếp thuở trăm con
Đến nay triệu triệu người dân Việt
Nét đẹp trung trinh giống Lạc Hồng

Ta hát bài ca vạn mến thương
Cho anh dũng dạc bước lên đường
Cho em hãnh diện xây đời sống
Khúc nhạc tình quê trỗi bốn phương

Ta hát bài ca tích tịch tang
Cho anh rạng rỡ giống da vàng
Cho em diễm phúc làm dân Việt
Đạp đất đội trời sống dạc ngang

Ta hát bài ca tích tịch tình
Không đâu sánh được quê hương mình
Cho dù đi khắp trong thiên hạ
Nói tới Việt Nam tụ tánh linh

Dấu sử lung linh hoa gấm lòng
Kiệu đưa lộng phủ đón Tiên Rờng
Việt Nam kỹ vĩ non sông ấy
Ta hát ca vang giống Lạc Hồng.

Tháng 5 – 2009

Mở rộng nhịp cầu

Thầy Cô, bạn học Vũng Tàu
Xin mời nói lại nhịp cầu thân thương

Ngày xưa chung mái học đường
Ngày nay muôn hướng ngàn phương khắp trời
Bước đi mọi nẻo trường đời
Ta bà mới thấm toi bời trần ai
Người ta than vắn thở dài
Mình thời cũng đắp phương đài tương lân
Phong trần cũng lấm phong trần
Đắng cay cũng lấm lựa lần bao phen
Đóng khung tựa vách làm quen
Phiêu du quán trọ để mèn tí tề
Chớ đâu nghiêng mái tóc thề
Thiên thần tuổi ngọc ươm mơ Giáng Kiều
Chớ đâu công tử Bạc Liêu
Nghèo tro túi mốc, khăn điều vắt vai
Cái thời lược chải trâm cài
Cái thời bạch diện lối hài dẫm qua
Dễ thương mắt hút ngàn xa
Leo đòi chí tử cửa nhà thê nhi
Khổ đau cứ thế nó đi
Hạnh phúc ngoảnh mặt bờ mi hao mòn
Thầy Cô xưa dạy đại khôn
Bạn bè khôn dại thiệt hơn sao hè
Hay không qua nhịp cầu tre
Cũng qua cầu khỉ cầu kè trĩu chân
Thôi thì cũng kiếp thế nhân
Phước duyên nghiệp dĩ dự phần thế thôi
Bao năm núi ngã nghiêng đời
Thầy Cô bè bạn xa xôi dặm trường
Nay nhờ vi tính tinh tường
Bắc cầu mạng nhện nối đường lại qua
Chữ gần kéo lại chữ xa
Những ai xuất phát tỉnh nhà thơm hương
Ngày xưa chung một mái trường
Tìm trang kỷ niệm mến thương thuở nào
Nhờ trăng gửi gió ngàn sao
Nhờ biển vợn sóng lao chao vợn về
Vọng về một mái tình quê
Trao thương gửi nhớ lối thề chi đâu
Ước mong mở rộng nhịp cầu
Mái trường yêu dấu Vũng Tàu xưa nay.

Tháng 5 – 2009

Tặng cho những ai là Thầy Cô, và Học sinh Vũng Tàu

Xưa cũng như nay

Mặc Giang

Bạn học thuở nào

Nhớ những người bạn học thuở nào
Ngày hai buổi mài trang giấy trắng
Cái dễ thương của thời thơ mộng
Chấp cánh bay tuổi ngọc thiên thần
Sân trường lá rụng quanh sân
Nhớ ai áo trắng theo làn gió bay
Nhìn bông phượng đỏ hây hây
Kìa ai thơ thần, ô hay chi nào
Mỗi buổi học vào lớp thật sớm
Lúc ra về chậm chậm đi sau
Khi thời Bên Trước Bên Sau
Vương mùi biển mặn Vũng Tàu sóng reo
Khi thời lưng dốc bên đèo
Hoàng hôn đứng đợi cheo queo một mình
Bước xuống biển ngòi bên bãi cát
Vẽ loanh quanh cát xóa mất tên
Lục cuốn nhật ký cầm lên
Chữ nghĩa lộn xộn như quên mất rồi
Tháng năm lặng lẽ qua thôi
Khung trường khép lại một thời thơ sinh
Cuộc thế trần đầy đưa mấy ngả
Nợ phong trần bao nẻo phiêu du
Trăm năm nửa kiếp còn dư
Lội trong dĩ vãng dấu nhòa chưa pha
Thèm hoang ký ức mở ra
Nhớ về trường cũ nhớ tà áo bay
Vũng Tàu bãi Trước có hay
Bãi Sau có nhớ biển lay sóng nhồi
Nhìn mình tóc trắng hoa khôi
Ai ai chắc cũng đến thời điểm hoa.

Tháng 5 – 2009

Mặc Giang

Hương Thảo Phương Đài

Phương Thảo thanh tao giữa cuộc trần
Hương Vân thánh thoát tựa tường vân
An Hòa trầm mặc kinh thành cổ
Nguyên Hiếu chạnh lòng hồi thế nhân

Huynh đệ chia tay nửa đoạn đường
Thầy trò từ tạ đặng ngân sương
Phiêu du quán trọ đời cô lữ
Tiễn biệt lối về vạ nhớ thương

Người đi, vi diệu đức Như Lai
Người ở, thiên thu bóng đồ dài
Chung cổ, vọng ngân hồi tịch diệt
Nghĩa ân, tháp tự gá phương đài

Tháng 5 – 2009

Thâm thì Nước Non

Tiếng quê hương trăm thương ngàn nhớ
Tiếng tự tình tim thắt ruột đau
Mẹ già, tóc trắng hoa cau
Cha già, bạc hếu sẫm màu sơn khê
Anh đi, chưa vẹn lời thề
Em thơ sầu muộn não nề đắng cay
Thiếu phụ khép bóng khô gầy
Khung rèm buông xóa tháng ngày chờ trông
Ruộng đồng lúa ít trở bông
Mạ non héo mộng cây trồng không lên
Hồn tử sĩ vô danh vất vưởng
Giữa rừng hoang lữg thững không nhà
Ụ đất kia có phải mồ ma
Mưa xối lở lòi xương trơ cốt
Người mượn kiếp tha phương khách thổ
Kẻ quê nhà chốn cũ kéo mây
Quốc kêu não nuột niềm tây
Gia gia trần trở nổi này tình kia

Sông đi hai ngã cách chia
Người đi hai ngã có lia hắt không
Chim Lạc có nhớ chim Hồng
Tiên du thiên cảnh Rong bồng biển khơi
Chỉ cần một tiếng à ơi
Thì liền có mặt nhiều lời mà chi
Ô hay, cát đá thau chì
Ngàn năm sông núi thắm thì nước non.

Tháng 5 – 2009
Mặc Giang

Thức tỉnh hồn mê

“Ba tấc lưỡi, mà gươm mà súng
Nhà cầm quyền, nghe gió cũng ghê gai
Một ngòi lông, mà trống mà chiêng
Nhà quân tử, đốt đèn thêm tỏ rạng”

Một câu thơ, mà còn hơn triều sóng
Một câu thơ, rúng động cả thiên thu
Xích Thổ kia, tung bụi gió mịt mù
Chiến trường kia, tĩnh lặng, im tiếng súng

Lửa con tim cháy bùng, tan thù hận
Tiếng lương tâm bùng dậy, nát tâm tư
Dã thú hoang sơn ốc, hết gầm gừ
Thế con người sao không nổi tóc gáy

Nếu cuồng nộ như cỗ xe nóng máy
Biết đâm đầu xuống hố, vẫn cứ lao
Biết đâm vô núi đá, vẫn lộn nhào
Còn tệ hơn con thiêu thân bé bỏng

Cũng chỉ bởi, quyền uy danh vọng
Cũng chỉ bởi, bạo lực tham tàn
Thời trung cổ, hung tợn, dã man
Thời đương đại, lượng suy đầu khác

Một khi đã phóng lao theo tánh ác

Thì tánh thiện tung cờ trắng đầu hàng
Có khi nghe lòng ủ dột tâm can
Nhưng không quật nổi lâu đài chế ngự

Chỉ có một con đường, quay đầu, thúc thủ
Chỉ có một lối đi, quẳng gánh tang bồng
Nước ở đâu, rồi cũng đổ về sông
Sông đi đâu, rồi cũng tìm ra biển

“Ba tác lưới, mà gươm mà súng
Một ngòi lông, mà trống mà chiêng”
Nếu biết buông, thì kết quả nhãn tiền
Còn trói buộc, chịt chằng đeo chí tử.

Tháng 5 – 2009
Mặc Giang

Tiếng hát đồng quê

Ca vang tiếng hát đồng quê
Hương thơm đồng nội vỗ về thôn trang
Có cô thôn nữ bên đàng
Hái hoa bắt bướm lang thang ven rừng
Sáng chiều bao trẻ mục đồng
Thả diều cỡi gió tầng không vói trời
Nông phu ướt đẫm mồ hôi
Ruộng cày chưa hết ôi thối vụ mùa
Đồng sâu tay cấy thi đua
Đồng cạn cuộc bẫm nắng mưa tháng ngày
Mạ non xanh mơn mơn tay
Bông lúa ngậm sữa trắng lay đồng vàng
Đêm đêm dưới ánh trăng vàng
Hò khoan bếp lửa rộn ràng ngô khoai
Tiếng mời hàng xóm ới ới
Nhanh chân kéo hết qua xoi thân tình
Tình tang tích tịch tang tình
Đói no ấm lạnh quê mình có nhau
Dân làng có trước có sau
Tương lân sướng khổ cũng đều cưu mang
Tang tình tang tính tình tang
Làng quê xóm nhỏ chứa chan tình người

Chia nhau tiếng hát câu cười
Có gì mà khổ cuộc đời nhà quê
Hò đưa giai điệu lý hề
Chan hòa vui sống ước thề chi đâu
Mỗi người là một nhịp cầu
Cả làng bắc nhịp có đâu mịch lòng
Lên non, đeo ải bắt còng
Xuống biển, kéo cát sóng bông xa xa
Ân tình đẹp quá quê ta
Trẻ già trai gái nhà nhà ấm êm.

Tháng 7 – 2009

Không vẽ nổi chân dung

Trong cuộc lữ biết bao người đã đến
Biết bao người lặng lẽ bước chân đi
Cõi nhân gian muốn lưu lại chút gì
Không vẽ nổi chân dung vô danh thể

Triều sóng vỗ thùy dương reo cửa bể
Bãi cát vàng đuổi gió cõi phù sa
Chữ nghĩa nào diễn tả hết âm ba
Tranh ảnh nào bao trùm trời biển rộng

Tiếng gió hú khua vạc rừng lồng lộng
Tiếng kinh hoàng thét núi phủ hoang vu
Hãy nói đi cho cạn hết ngôn từ
Hay núi rừng vẫn muôn đời kỳ bí

Một ngày nào ta ngồi trên sông Vị
Ca sông Hồng, hát sông Cửu, hò sông Hương
Hòa một phương vang vọng khắp muôn phương
Tự thể tách hoa khai nguồn tâm ý

Bước lên đầu vô thi
Quay tận đáy vô chung
Vẽ thử một chân dung
Cần khôn vờn vũ trụ

Bóng hư vô hiện hữu
Bao tinh thể trùng trùng
Không vẽ nổi chân dung
Hạt bụi chưa biến mất.

Tháng 7 – 2009

Ta mang giọt lệ hoài thương !

Ta mang giọt lệ hoài thương
Bước đi trên khắp nẻo đường phù sinh
Nơi nào thống khổ điêu linh
Chia cơm xẻ áo dân tình thắm tươi
Nơi nào thiếu vắng nụ cười
Oán cừu rũ sạch người người hoan ca
Nơi nào bức bách trầm kha
Nhiều nhưng biến mất nhà nhà thơm hương
Ta mang giọt lệ hoài thương
Bước đi muôn hướng ngàn phương đất trời
Không đâu còn những chơi vơi
Không nghe tiếng khóc cuộc đời trần ai
Mở ra lối cỏ hoa cài
Từ trong sỏi đá chông gai điểm hồng
Hoa ngàn kết núi liền sông
Kết sông liền biển nối dòng thanh lương
Ta mang giọt lệ hoài thương
Bước đi sáu nẻo ba đường trầm luân
Đơm bông diêu lý chơn thường
Vẽ tranh chơn thể tư lường hồn mê
Từ nay, đã có nẻo về
Không còn đắm lụy lê thê phiêu bồng
Ưu Đàm nở rộ đêm đông
Bừng trong nắng hạ, tỉnh trong thu vàng
Hoài thương giọt lệ ta mang
Cành mai trước ngõ xuân sang thuở nào
Hoài thương giọt lệ đẹp sao
Minh châu ảnh hiện cây đào ngát hương
Ta mang giọt lệ hoài thương !

Tháng 7 – 2009

Cái nghèo quê tôi

Quê hương tôi nghèo lắm
Cơm cháo độn ngô khoai
Ngay từ thuở chào đời
Quen dần trong đói khổ

Cái nghèo đèo cái khó
Cái quần bó cái khôn
Nên chứa chất tâm hồn
Hòn chông nâng đá tảng

Sóng tràn bờ lãng mạn
Bãi cát trắng bụi lau
Dịu dịu hơn hương cau
Thơm thơm hơn nếp một

Đất cày nằm sấp lớp
Lần bừa nhũn bụi tro
Tay nắm chiếc quạt mo
Phất băng bèo nhân ảnh

Con đê ngăn lối chấn
Hàng giậu vững như đồng
Đỡ cả núi cả sông
Trái bao thời nghiêng ngửa

Lũy tre xanh trước ngõ
Bụi trúc biếc sau hè
Sừng sững tựa sơn khê
Biển Đông reo núi Thái

Quê hương tôi nghèo lắm
Nhưng không tiếng thở than
Nhân nghĩa kết đá vàng
Nhân tình đơm son sắt

Quê hương tôi nghèo lắm
Nhưng chẳng có đâu bằng
Lòng dân sáng trắng rằm
Rọi đêm đen phù thế

Khấp năm châu bốn bể
Đâu hơn quê hương tôi
Thử đi bốn phương trời
Quê hương tôi là nhất

Sá gì bã vật chất
Nghĩa gì bãi phồn hoa
Bèo bọt cuốn trôi bờ
Thế nhân chìm ảo mộng

Quê hương tôi lòng lộng
Mây trắng ngát trời xanh
Sự sống đẹp trong lành
Nghèo nhưng nhất thiên hạ

Ngàn cây ca hoa lá
Biển rộng hát sông dài
Thử mở cửa thiên thai
Quê hương tôi diễm lệ

Nghèo mà chân thiện mỹ
Rách mà sạch thanh lương
Không đâu bằng quê hương
Việt Nam mình em nhé !

Tháng 7 – 2009

Tạ tội quê nghèo

Tôi xin tạ tội quê nghèo
Ấm nồng bếp lửa mái tranh
Củ khoai lùi tro chưa chín
Đói no từ thuở đầu xanh

Tôi xin tạ tội quê nghèo
Ruộng đồng chân bùn tay lấm
Gánh gồng cày sâu cuộc bẫm
Luyện tôi dũng lực trung trinh

Tôi thương mẹ tôi mưa nắng

Tôi nhớ cha tôi vun trồng
Mồ hôi phơi vành áo trắng
Tô bồi tình biển nghĩa sông

Tôi xin giữ lấy quê nghèo
Mặn mà gừng cay muối mặn
Đậm đà tình sâu nghĩa nặng
Cưu mang xuống biển lên đèo

Quê nghèo có tội gì đâu
Nuôi ta lúc chữa xanh đầu
Cho dù đi đây đi đó
Không phai gốc rạ úa màu

Lợi danh, bọt trôi bãi biển
Sang hèn, bèo dạt bến sông
Quảng đi Ta bà thế giới
Điền viên ruộng lúa ngô đồng

Luống cày vun trồng đất mẹ
Lối bừa vun xới quê cha
Mạ non thì thâm khe khẽ
Đồng xanh thơm lúa sơn hà.

Tháng 7 – 2009

Chưa hẳn là người !

Tiếng ve réo rắc trưa hè
Một mùa inh ỏi tai nghe
Khốc khô lòn khe gió nắng
Đong đầy một cõi tình quê

Quê người lạnh buốt mùa đông
Cái tình cố quận tỉnh không
Bếp điện mền bông lò sưởi
Nhưng không lửa khói ấm nồng

Quê người cũng gọi là xuân
Chào nhau tay bắt mặt mừng
Hương xuân chừng như để có

Chứa đầy một khoảng trống không

Quê người cũng có thu sang
Rừng cây đổ lá thu vàng
Khung trời tàn thu tím ngắt
Nhưng không tiếng nói thôn làng

Quê người phố thị thênh thang
Cái giàu đầy ắp cái sang
Văn minh nâng cao cường độ
Nhưng không tiếng nói phố phường

Ai có xa quê mới biết
Xa quê như thiếu tiếng cười
Quê hương nếu ai chối bỏ
Sống thôi, chưa hẳn là người !

Tháng 7 - 2009

Quê hương là nhất

Quê hương nắng tấp mưa lùa
Đói nghèo không tốn tiền mua
Đặng đeo một đời gian khổ
Mà sao nhung nhớ dư thừa

Quê hương nay ruộng mai đồng
Bốn mùa âm lạnh tháng năm
Đông giọt mồ hôi cơm áo
Mà sao nặng trĩu trong lòng

Quê hương một mái nhà tranh
Khổ nghèo từ thuở đầu xanh
Lớn lên thành đô phố hội
Mà sao ruột héo tơ tằm

Quê hương xóm nhỏ thôn làng
Nắng thì đổ lửa chói chan
Mưa thì dầm dề thác lũ
Mà sao tình tự mệnh mang

Đi đâu cũng một cuộc đời
Ở đâu cũng thế mà thôi
Nhưng tình quê hương chỉ một
Không sao có thể đắp bồi

Quê hương có hoa có bướm
Ở đâu không bướm không hoa
Nhưng chỉ quê hương là nhất
Tha phương không phải là nhà.

Tháng 7 – 2009

Chờ một nhịp cầu

Cây cầu chung một con sông
Mà sao đứt nhịp giữa dòng thế ni
Muốn qua, thật khó quá đi
Sa chân nước xoáy nhờ thì làm sao
Nhớ nghe không dễ đâu nào
Phong ba bão táp bèo trào bọt tan
Nhìn kia, một Phá Tam Giang
Xưa nay biết mấy bể bàng lấm ru
Xa xa sương tỏa mịt mù
Hai đầu đành đoạn thiên thu sóng cồn
Thời gian chưa phủ dấu sờn
Không gian chưa lấp vết mòn hằn sâu
Khi nào bắt lại nhịp cầu
May ra vá đắp biển dâu xanh rì
Thấp lên đóm lửa li ti
Soi trong đêm tối đen sì đã lâu
Sao ơi, đừng có đeo sầu
Trăng ơi, đừng có kê đầu gối sương
Đầm lầy khoét rãnh khai mương
Cuối hầm nứt kẽ mở đường chui ra
Qua rồi những thuở chia xa
Cây cầu nối nhịp tình ta vẹn tình
Mới tan hết những lao linh
Cảm cơ thấm thía chuyện mình nghe em.

Tháng 7 – 2009

Một khối tình quê

Tôi mang một khối tình quê
Lên non xuống biển chưa hề chia xa
Bốn mùa đưa đẩy lại qua
Xuân đông thu hạ vậy mà, thế thôi
Tôi mang từ thuở nằm nôi
Đến nay nguyên vẹn, cuối đời nguyên trinh
Đi đâu, như bóng với hình
Ở đâu cũng vậy, như mình với ta
Rằng xa, xin đáp, thế à
Rằng gần, cũng đáp thế à, có chi
Tôi leo lên đỉnh Ba Vì
Sông Đà, núi Tản thâm thì bao phen
Tôi trèo lên Ải Nam Quan
Cà Mau sóng vỗ chứa chan nỗi niềm
Niềm chung cho tới niềm riêng
Tình non nghĩa nước mọi miền quê hương
Bước đi từng bước trên đường
Nghe trong gió thoảng khôn lường hồn quê
Đi đâu, cũng nhớ tình quê
Ở đâu, cũng nhớ bốn bề bủa giăng
Như đêm, đã có vàng trăng
Như ngày, đã có nắng vàng lung linh
Hương quê nặng trĩu khối tình
Hồn quê vương vấn như mình với ta.

Tháng 7 – 2009

Lại một dòng sông

Đôi bờ của một dòng sông
Lan man sóng đẩy nước bông trôi đi
Bờ này lên tiếng thăm thì
Bờ kia ôm ấp những gì xưa nay
Bụi lau ru gió lay lay
Hàng dừa đón nắng cay cay xa mờ
Con đê trông ngóng đêm mơ
Cây đa nghiêng bóng bên đò chờ ai
Sao hôm chờ đợi sao mai

Dấu chân vẽ cát nhạt phai chưa tàn
Rong rêu ủ kín bên đàng
Phong sương trải lớp thời gian úa màu
Vẳng nghe cát đá kêu đau
Tang thương thấm lạnh nương dâu rợn hồn
Nước đi ra biển thăm cồn
Tới nguồn thăm cội lên non thăm đèo
Phù sinh nhân ảnh đưa vèo
Gom bong bóng nước cỡi bè hợp tan
Đưa tay vớt ánh trăng ngàn
Lung linh đáy nước trường giang xô bờ
Dòng sông ôm bóng ru mơ.

Tháng 7 – 2009

Tiếng gọi dòng sông

Vẳng nghe tiếng gọi dòng sông
Bến đi bến đợi bên mong bên chờ
Đầu ghềnh nước chảy xa bờ
Cuối sông nước cuốn lặn lờ ra khơi
Trầm tư bốn biển đất trời
Nhìn trông quán trọ cuộc đời lại qua
Chỗ này, là cửa là nhà
Chỗ kia, là bãi tha ma rợn hồn
Đi từ chót đỉnh núi non
Băng ra hải đảo sóng cồn khua vang
Ngập ngừng khúc rẽ đò ngang
Đêm khuya thanh vắng trăng ngàn lung linh
Bóng ai như thể là mình
Rong rêu sót lại lưu hình chưa pha
Ô hay một cỡi Ta bà
Biết bao dấu tích nhà ga phiêu bồng
Trăng kia còn vắt từng không
Sao kia còn hiện giữa thêm hư vô
Bèo trôi bên nước sóng xô
Bọt trôi bãi cát tàn khô bụi hồng
Dòng sông vọng tiếng thanh không.

Tháng 7 – 2009

Non nước Quê Mình

Anh đi biên biệt phương xa
Cha già đỡ nắng, mẹ già gói sương
Anh đi lối cỏ bên đường
Quê nhà một cõi, dặm trường dặm chiều
Ruột đau, biết mấy chín chiều
Lòng đau, biết mấy chỉ điều đan tơ
Biển Đông réo rắc hải hồ
Trường Sơn vọn khói cơ đồ tóc tang
Nhớ xưa ai đến Đèo Ngang
Thềm hoang rêu phủ, quan san treo cành
Mờ mờ nhân ảnh hoen thành
Gập ghềnh sóng vỗ reo quanh ghé ngòi
Dòng sông nay lở mai bồi
Đẩy xô cát trắng mặm mòi phù sa
Anh đi, xa mái quê nhà
Đêm đêm quốc gọi, canh gà vọng sương
Trăng khuya vàng vọt ngàn phương
Lập lòe đom đóm soi đường từ ly
Mắt mẹ sâu thăm bờ mi
Lòng cha hun hút tư nghi núi sông
Mạ non khô khốc ruộng đồng
Lúa vàng èo uột ngậm bông bốn mùa
Cái quay búng sẵn được thua
Bọt bèo thời thế gió lùa lại qua
Anh đi, bỏ lại quê nhà
Nào cha nào mẹ nào bà nào con
Núi kia, đeo đá ôm non
Sông kia, ru biển mơ hòn đảo xa
Anh đi bụi gió sương pha
Phong trần đập giũa cho tà phù sinh
Hỡi ôi, non nước quê mình !!!

Tháng 8 – 2009

Mặc Giang

Đóa Hoa Hiếu Hạnh

Một bông hồng xin dâng Mẹ
Một bông hồng xin dâng Cha
Đền ơn hiếu hạnh những là thắm đâu
Công Cha phải nhớ làm đầu
Nghĩa Mẹ phải nhớ là câu trau mình
Song Đường một đóa nguyên trinh
Không hoa nào cỗi phù sinh sánh bằng
Công Cha nghĩa Mẹ nặng oằn
Đền ơn hiếu hạnh không ngần mé đâu
Một bông hồng xin dâng Mẹ
Một bông hồng tưởng nhớ Cha
Không bông nào cỗi ta bà
Thiên liêng cao quý như hoa song đường
Mẹ, cho tiếng nói tình thương
Cha, cho nghị lực trên đường trần gian
Hoa hồng cho Mẹ em mang
Mỗi khi ấm lạnh dọc ngang đi về
Cho Cha, anh gánh sơn Khê
Gánh sông gánh núi ước thề trữu vai
Hoa hồng cho Mẹ em cài
Thương yêu dịu ngọt phương đài thơm hương
Cho Cha, anh bước lên đường
Dấn thân phụng hiến can trường không pha
Một bông hồng, nhờ đức Mẹ
Một bông hồng, nhờ ơn Cha
Đáp đền, không tiếng kêu ca
Hiếu hạnh, không tiếng xót xa so bì
Đừng để Mẹ ứa vành mi
Tóc Cha bạc trắng tư nghĩ vì ai
Chắp tay nâng đóa hoa cài
Con hiền cháu thảo kê vai chung lòng
Vườn hồng xin mãi trở bông
Đóa hoa Hiếu Hạnh vun trồng tháng năm.

Tháng 8 – 2009

Mặc Giang

Hai sắc Bông Hồng

Bông hồng cài áo nâng niu
Tình thương của mẹ yêu kiều ngàn sao
Bông trắng lạnh lạnh nao nao
Tìm hình bóng mẹ chiêm bao đêm dài
Bông hồng một đóa em cài
Mẹ hiền muôn thuở kết đài thiên thư
Bông trắng ngán lệ đã dư
Mỗi khi nhớ lại mắt mờ hoen mi
Bông hồng diễm hạnh quá đi
Là cao quý nhất những gì trần gian
Bông trắng mây ngũ trên ngàn
Mây sa đỉnh núi mây choàng biển xa
Bông hồng nồng ấm mái nhà
Thơm thơm nếp một ngọt ngào ba hương
Bông trắng đêm bước vô thường
Hợp tan sóng vỗ trên đường phù sinh
Bông hồng một đóa xinh xinh
Bàn tay em nắm ấm tình mẫu thân
Bông trắng mưa Sở mây Tần
Giọt tan thôi né phù vân làm gì
Bông hồng hai sắc thâm thì
Màu hoa tự thể ai vì cho ai
Hồng thời nâng cánh hoa cài
Trắng thời áo đã sờn vai lâu rồi
Hồng thời mím nụ trên môi
Trắng thời băng lạnh suốt đời thế thôi.

Tháng 8 – 2009

Mặc Giang

Một Đóa Trắng - Hồng

Một đóa trắng - hồng vạn mến thương
Cho ai còn diễm phúc nghiêm đường
Cho ai thâm lạnh thêm băng giá
Ân nghĩa sinh thành sao trả xong

Thân này con có nhớ ơn Cha
Chín tháng cưu mang, Mẹ ấy mà

Đến cả cuộc đời, dày áo não
Trắng - hồng một đóa nghĩa sâu xa

Đừng ai để Mẹ mắt sầu vương
Mái trắng của cha đắm gió sương
Đeo đẳng cỏi cần vì khổ nhọc
Cho con từng bước giữa muôn đường

Sinh, khó vô vàn, dưỡng, khó hơn
Đá kia, nước chảy còn hao mòn
Huống chi, thân thể của Cha Mẹ
Là thịt, là da, có biết không

Đừng để một mai hối hận lòng
Ngọn đèn vụt tắt, thế là xong
Trắng - hồng cài áo còn chi nữa
Mây trả phù vân, nước trả sông

Trân trọng nâng niu đóa trắng hồng
Sâu hơn biển rộng, cao hơn non
Nặng hơn đeo đá, leo đồi dốc
Muôn một đáp đền chưa hẳn xong

Đừng cứ cân đo, đếm một hai
Đẩy đưa nặng nhẹ, chén khua hoài
Mẹ Cha sâu muộn, sao không biết
Đợi chết, lu loa, sương nắng mai

Tôi không dám viết cho em đâu
Cả chị lẫn anh cũng lớn rồi
Tôi viết cho tôi từ thuở ấy
Trắng hồng một đóa gọi thiên thu.

Tháng 8 – 2009
Mặc Giang

Mỗi Mùa Hiếu Hạnh

Mỗi Mùa Hiếu Hạnh, Hội Vu Lan
Khắp chốn thiên môn mở đạo tràng
Trên thâu thiên đường, dưới địa ngục
Lời kinh tiếng kệ vọng ngân vang

Mỗi Mùa Hiếu Hạnh nhớ thâm ân
Ân Mẹ, ân Cha, ân nghĩa nhân
Cộng lại, lũy thừa, thêm cấp số

May ra, đèn đáp một muôn phần

Mỗi Mùa Hiếu Hạnh lại thương thương
Sinh tử băng ngang khuất nẻo đường
Hoa trắng đã mòn trên chiếc áo
Bờ mi nặng nặng Đấng Song Đường

Từ ấy, trong tôi hết đóa hồng
Nhìn người cài áo, thoáng xa trông
Đáp đèn đâu nữa ân cha mẹ
Xin chấp tay hoa, chạnh nhớ lòng

Khói hương trầm tỏa nguyện chân thành
Chư Phật đồng giao cảm chứng minh
Tế độ bi lân tròn hiếu hạnh
Con hiền cháu thảo vẹn ân tình

Hết đóa hồng tươi, trắng cũng phai
Chấp tay xin nhận cánh hoa cài
Giọt khô khơi động vành mi khép
Xin hỏi thiên thu bóng đổ dài

Mừng ai diễm phúc đóa hoa hồng
Chia sẻ cùng ai hoa trắng bông
Không những trắng hồng trên chiếc áo
Mà thương nhớ mãi nghĩa thù ân

Nơi gương hiếu hạnh Mục Kiên Liên
Thắng Hội Vu Lan giải đảo huyền
Cứu khổ hàm linh đấng bi ngàn
Sen vàng ao báu hóa hồng liên.

Tháng 8 – 2009
Mặc Giang

Lại thương nhớ Huế !

Xứ Huế, người ta ca ngợi nhiều
Lòng tôi như cũng muốn liu xiú
Loanh quanh đâu đó lần theo bóng
Lẩn thẩn riêng mình đếm quạnh hiu

Cố Đô trầm mặc gợn Kinh Kỳ
Núi Ngự, Vân Lô, nặng ướm mi
Nội Ngoại Hoàng Thành đeo dấu tích

Thời gian loang lổ nét từ ly

Sông Hương bên cũ đợi ai về
Một mái chèo khua nước ủ ê
Điệu hát Nam Giao nghe nảo nuốt
Hò khoan dứt nhịp mảnh tình quê

Tiếng chuông Thiên Mụ vọng ngân xa
Hỡi khách viễn du có nhớ nhà
Chiếc nón bài thơ chưa viết trọn
Lá me đưa đẩy trĩu la đà

Một năm, rồi lại bấy nhiêu năm
Mái đây thuyền không gợn biệt tăm
Lặng lẽ dò ngang chìm bóng nước
Hương Giang man mác chở trăng ngàn

Cho thương gọi nhớ Huế tôi ơi
Rã rúa mô tê muốn nghẽn lời
Rũ bóng sông Hương tràn cổ kính
Trường Tiền sóng vỗ ngập đầy vơi.

Tháng 8 – 2009

Trăm cánh hoa cười

Hoa cười, ai biết cười hoa
Ươm ươm cánh khép, xoa xoa cánh cười
Trăm hoa khoe sắc xinh tươi
Khắp trên trần thế tặng người nhân gian
Hoa này óng ánh cảnh vàng
Hoa kia trinh bạch nhẹ nhàng thơm hương
Hoa này chúm chím ven đường
Hoa kia nhoẻn nụ bên nương nắng chiều
Hoa này đón gió cầu kiều
Hoa kia lững thững cô liêu cuối trời
Vườn trần vạn đóa hoa khô
Kéo khô khốc đá cuộc đời thế nhân
Nhớ đừng đày đọa phong trần
Hoa tan xác lá cơ cần ai hay

Trời còn lạnh lạnh heo may
Hoa sao tránh khỏi phút giây nảo lòng
Xuân thì điễm nụ trở bông
Hạ nồng, thu tím, hay đông mấy mùa
Nếu mà trời đất không hoa
Người trong nhân thể khép tòa thiên thu !

Tháng 9 – 2009

Điễm nụ Hoa Rừng

Rừng hoang có những cánh hoa
Nở trên phiến đá kết tòa thiên trang
Hoa rừng chớm nụ nhẹ nhàng
Bốn mùa mưa nắng ngõ ngang gió sương
Có hoa nho nhỏ bên đường
Lưng đeo trĩu thấp thơm hương xuân thì
Có hoa thạch thảo khép mi
Mành thưa ươm nhụy điễm kỳ hóa công
Suối reo róc rách khơi dòng
Len theo hốc đá thoát vòng truông mây
Trăng sao nhấp nháy hoa này
Tiên bông thẹn thẹn mặt mày hoa kia
Chim trơ cánh vỗ xa về
Chùng quên tổ ấm sơn khê chốn nào
Tình bằng Bắc đầu Nam tào
Vòng tay vũ trụ khép vào cánh hoa
Trình nguyên đỉnh núi hoen mờ
Rừng khuya thức giấc sương mơ non bông
Cảm cơ hoa lá đơm bông
Cho rừng hoang điễm nụ hồng cỏ cây.

Tháng 9 – 2009

Giấc dài hoa mộng

Em đã chọn một nẻo về vô tận
Đường trần gian không đủ lối em đi
Mỗi cuộc lữ nào có nghĩa lý gì
Chấm điễm nhỏ trên hành trình du thủ

Em ra đi giữa đêm khuya lặng lẽ
Như sao mờ vụt tắt cuối trời xa
Hòa bình không tịch biến gởi ngân hà
Buông tất cả một quãng đời ngắn ngủi

Thân của em trả về cho cát bụi
Hình hài nào vẽ lại nét chân dung
Cây cỏ kia cô đọng chút hơi sương
Khi đêm xuống thức đêm dài thấm lạnh

Đường nghĩa trang, ngày lên khua gió nắng
Mỗi chiều về, lối nhỏ khép hoang vu
Một mình em nghe tiếng nói thiên thu
Gọi tên em ơ hờ rồi bỏ ngõ

Một mình em thỉnh thoảng đi đâu đó
Để viếng thăm bóng dáng những thân sơ
Cuộc đời em quả thật như giấc mơ
Hãy nhắm mắt ngủ giấc dài hoa mộng.

5am, 14-9-2009

Viết cho những ai :

Trong này, đầy ải người tóc bạc

Ngoài kia, lắm mộ tuổi còn xanh

Ta là Người Việt Nam

Khổ thế, sao nghe cứ hỏi hoài
Ta là gì, vắn vẹo là ai
Nhìn ta không biết, còn vờ hỏi
Mắt nhắm, đầu che, mũ phủ tai

Ta, một con người nước Việt Nam
Trước sau như một, sắt son vàng
Muốn đem thử lửa, càng siêu tuyệt
Đêm chiếu long lanh, ngày sáng choang

Ta, một người dân nước Việt này
Trời nghiêng, đất lở, không lung lay
Sao dời, vật đổi, không hề chuyển

Xanh, đỏ, thau, chì, chẳng đổi thay

Ta đâu đang mang, hoặc sẽ gì
Việt Nam trước đã, vẫn nguyên xi
Không rao, không bán, không ô nhục
Không cúi, không lòn, không ỉ i

Ta, chẳng là gì của nước non
Nhưng ai sỉ nhục, ta ra đòn
Cái mâu, cái thuẫn, ta tung cả
Cái ách, cái tròng, đập vỡ toang

Ta, chẳng là gì của núi sông
Nhưng ai xúc phạm đến Cha Ông
Dư đồ một mảnh, ai gây hấn
Sẽ biết tay ta, đừng có hòng

Dân tộc Việt Nam, từ một người
Ngàn muôn vạn ức, thế mà thôi
Con tim triệu triệu hòa chung một
Khối khối vung tay, ngạo nghễ cười

Thế thì đừng có hỏi leo neo
Ấm ớ, ta phang cho mấy hèo
Những nhặng, liệu hồn mà cút xéo
Nếu không, hổ thẳm khóc lưng đèo !!!

Tháng 9 – 2009

macgiang@y7mail.com

Nước Việt kiêu hùng

Quê hương nước Việt của ta ơi
Tôi sẽ cuu mang cả cuộc đời
Vượt núi băng đèo hay xuống biển
Ba chìm bảy nổi chín chơi vơi

Quê hương nước Việt của ta ơi
Tôi sẽ đa mang trọn cuộc đời
Thời thế thế thời trôi thế kỷ

Trầu cay cau đắng vị mềm môi

Quê Cha, mang tiếng khóc chào đời
Đất Mẹ, ẵm bông ướm trứng nôi
Là thịt là xương là máu mủ
Dù cho nay lở lẩn mai bồi

Dù sao đi nữa cũng quê hương
Tôi sẽ mang theo khắp nẻo đường
Lấp hố bắc cầu khơi cống rãnh
Vùi chôn đồ nát, vá tang thương

Không thể, thẹn thùng với núi sông
Nào Tiên nào Tổ nào Cha Ông
Nào dòng nào giống nào Hồng Lạc
Cội trúc nguồn trành, nước đổ sông

Phải thế hay không hỡi Việt Nam
Hỡi ai con cháu giống da vàng
Nào anh nào chị và em nữa
Đừng để nước non thẹn sử vàng

Không những ta mang tội Tô Tông
Mai sau thế hệ đắng cay lòng
Tiền nhân đi trước gây nông nổi
Cái nhục lều bều ngập núi sông

Có nay, mới có những ngày mai
Quá khứ lao linh bóng đổ dài
Khép lại đường hầm bao đồ nát
Một hai ba, quãng xuống tuyến đài

Kinh qua thành bại mới anh hùng
Đất nước này là đất nước chung
Dân tộc này trung trinh bất khuất
Hồn thiêng sông núi rạng soi chung

Trong ta, còn mãi tiếng quê hương
Ngoại sạch, nội yên, quét tận tường
Đá tảng, hòn chồng, băng tất cả
Sông sông, núi núi, vện đường đường.

Tháng 9 – 2009
macgiang@y7mail.com

Ta mãi đi hoài !

Còn sống đây thì ta cứ làm
Không hề câu nệ những gian nan
Con tim rộng mở trao nhân thế
Hữu ích cho đời chớ thờ than

Còn sức đây thì ta đắp xây
Tình thương nhân ái mãi đong đầy
Một mai đuổi sức đành an nghỉ
Nước chẳng mòn mà đá chẳng lay

Hạnh phúc thay phụng hiến với đời
Trần gian đau khổ khắp nơi nơi
Mới cần những người giàu tâm lực
Mang sức bình sinh đi cứu đời

Diễm phúc thay cùng sống vị tha
Cơm canh ấm lạnh đến nhà nhà
Ai ai cũng kết dây thân ái
Giới tuyến thành trì sẽ mở ra

Siêu tuyệt thay nhân thế thái bình
Hoa Đàm muôn thuở mãi nguyên trinh
Thương yêu hiểu biết hòa chung một
Biển khổ đâu còn dọa chúng sinh

Thong dong rảo bước khắp Ta bà
Đau khổ nơi nào hãy chỉ ra
Ta sẽ nhanh chân đi đến đó
Niềm đau tan biến kết Đàm Hoa

Vì thế nên ta chẳng ngại ngùng
Nghĩa gì vô tử với vô chung
Hóa thân cát bụi trôi hư huyền
Vũ trụ mênh mông, cột tận cùng

Vì thế nên ta chẳng ngại gì
Không ai cản được bước ta đi
Thiên Đường, địa ngục không lẫn mức
Thước kẻ vô tâm chẳng vết tì

Cho nên ta cứ mãi đi hoài
Muôn hướng ngàn phương để cứu đời
Bốn biển năm châu cùng vũ trụ
Hết đường sinh tử chẳng đầy vơi.

Tháng 9 – 2009

Xin Chắp Tay Hoa

Xin chắp tay hoa gửi tặng đời
An lành hạnh phúc khắp nơi nơi
Không đâu vương lụy vòng sầu khổ
Trang trái yêu thương miệng mỉm cười

Xin chắp tay hoa gửi tặng người
Trên cây sầu mộng trở xinh tươi
Chồi non nảy lộc cành khô héo
Trần thế gian nan đã lắm rồi

Xin chắp tay hoa gửi tặng em
An vui trong lứa tuổi thần tiên
Mài trang giấy trắng soi đèn sách
Chẳng ngại mai sau ngày với đêm

Xin chắp tay hoa tặng chị nghe
Ve kia còn kéo mỗi mùa hè
Vỏ cây gởi xác, mùa sau nữa
Chị cứ đeo mang lồi ngõ về

Xin chắp tay hoa gửi tặng anh
Nam nhi chí mạnh đang trình
Dọc ngang bốn biển tung trời đất
Xuôi ngược năm châu thỏa ước nguyên

Xin chắp tay hoa tặng mọi nhà
Hương lành lan tỏa khắp gần xa
Ai ai cũng sống hòa thân ái
Thì cõi trần gian mãi nở hoa.

Tháng 9 – 2009

Mẹ là tất cả

Bầu trời chuyên chở ngàn mây
Nhìn đôi mắt Mẹ, chứa đầy trăng sao
Biển sâu núi thẳm non cao
Nhìn đôi mắt Mẹ, rạt rào mến thương
Trần gian muôn lối vạn đường
Nắm vòng tay Mẹ, tư lờng tình tang
Thế nhân bỉ thử vô vàn
Trở về bên Mẹ, an nhàn thanh lương
Cuộc đời khổ ải khôn lường
Gội đầu tay Mẹ, bình thường ngủ yên
Trải bao đời dộc não phiền
Nhìn hình bóng Mẹ, thần tiên hiện về
Trường đời vạn lý nhiều khê
Cầm bàn tay Mẹ vỗ về ấm êm
Phiêu du đêm tối để mền
Khi về bên Mẹ, bỏ quên ngoài đường
Kinh qua thành bại nhiều nhưng
Nhìn hình bóng Mẹ, tình thương tuyệt vời
Mẹ là tuyệt tác đất trời
Mẹ là tất cả cho đời Mẹ ơi !

Tháng 9 – 2009

Không gì so sánh Mẹ

Viết cho Mẹ dù ngàn lời chưa cạn
Bởi suối nguồn tràn ngập nước thương yêu
Băng núi rừng, vượt đời dộc, cầu kiều
Qua đồng nội, xuyên sông dài, biển rộng

Tình thương Mẹ là con tim biết sống

Mỗi nhịp đập tùy cơ cảm dây rung
Nhồi cơ tim, rồi chảy khắp châu thân
Mang sinh lực đi tận cùng cơ thể

Hình ảnh Mẹ là bức tranh tuyệt thế
Bao họa sĩ, nghệ nhân, diễn không cùng
Mẹ là một con người, mà lại ép vô khung
Nên thiếu nét điểm kiêu chưa chấm phá

Tình thương Mẹ phủ đất trời cao cả
Vạn bài ca chưa diễn hết ngôn từ
Vũ trụ kia còn trống rỗng thái hư
Chừa những chỗ thiêng liêng cao quý nhất

Miệng Mẹ cười, trăng sao kia chắt ngát
Mắt Mẹ buồn, bóng tối kéo hoàng hôn
Tóc Mẹ bạc, màu trắng phủ cô thôn
Da Mẹ nhăn, vết chai sần sương gió

Mẹ còn sống, ngàn số không thành có
Mẹ mất đi, ngàn cái có thành không
Nhớ về Mẹ, xa xót cả tâm hồn
Thương về Mẹ, lòng khô tràn ngấn lệ

Dù dũng tướng giữa ba quân thét gió
Dù anh hùng sống chết phớt hồng mao
Dù người điên thần khí đã hư hao
Về bên Mẹ vẫn ngập ngừng khép nép

Bậc siêu phàm, triết gia hay bác học
Người bình dân, lê thứ tận thấp hèn
Hay những ai du thủ con đẻ mèn
Đối diện Mẹ, ta vẫn còn bé nhỏ

Mẹ là một con người, nhưng tuyệt siêu thế đó
Mẹ là một con người, nhưng mầu nhiệm vô cùng
Đôi vô thỉ và đôi cả vô chung
Vẫn chưa thể đền bù và so sánh.

Tháng 9 – 2009

Quê hương ôm ấp trong lòng!

Quê hương ôm ấp trong lòng
Đi đâu cũng thấy khơi dòng nhớ thương
Quê hương từ độ mù sương
Đi đâu cũng thấy dặm trường xát xây
Quê hương ôm ấp vơi đầy
Đi đâu cũng thấy nổi nầy tình kia
Xa trông cánh nhận bay về
Biết đâu tổ ấm lê thê cuối trời
Biển sâu, cá lặn tăm hơi
Núi cao, mắt hút giữa đời mệnh mông
Thoảng nghe hương lúa ngô đồng
Bay bay trước gió ven sông lững lờ
Tìm trong ký ức ươm mơ
Khi xa mới thấy vật vờ hồn đau
Nói quên, nào khác nương dâu
Nói nhớ, đành đoạn bờ lau cát vàng
Nhìn trên thân thể cưu mang
Cơ chừng ả nét muôn ngàn năm xưa
Quê hương nhưng nhớ dư thừa
Như cây nhớ cội bốn mùa lại qua
Quê hương biết mấy đậm đà
Như gia nhớ quốc canh gà kêu sương
Dù cho biển biệt dặm trường
Ta luôn nương náu quê hương trong lòng
Dù cho vận nước long đong
Nước đi đâu nữa chờ con nước về
Đổ mưa ta gặp sơn Khê
Quê hương ôm ấp mộng kẻ gôi trắng.

Tháng 10 – 2009

Mây Treo Đầu Núi

Đi trong mơ mà vẽ vờ ru ngủ
Đi trong mộng mà sơn phết ảo huyền
Chôn ta bà trào lộng cõi thần tiên
Chân lún đất tưởng cõi mây cõi gió

Một đàn con đẩy đưa nhau bỏ chợ
Các con cứ an vui, nhưng không phải ăn mày
Từ các con sẽ biến hóa đẹp thay
Thành dầu ấn ly kỳ hơn cổ tích

Các con có những năng lượng siêu tuyệt
Các con là những nhân tố thần kỳ
Các con cứ vững tin, chịu đựng nhau đi
Từ các con đâu đâu cũng biến hiện

Đi trong mơ, đã huyền, nên nói huyền
Đi trong mộng, đã ảo, làm sao chơn
Ai có nghe trái đắng ngậm bồ hòn
Hóa Thành Dụ, biết rồi, còn phải nói

Hãy nhìn kia rừng khuya mờ tỏa khói
Biển nghìn trùng sóng vỗ đầy bờ xa
Bọt bèo phơi sương gió ngõ châu pha
Hoa đom đóm ôm mây treo đầu núi.

Viết bởi nghe chuyện thần kỳ

Viết bởi mây treo đầu núi

Tháng 10 – 2009

Mặc Giang

Hình bóng quê nhà

Tôi vốn dĩ người quê mùa dân dã
Được sinh ra nơi mái khói nhà tranh
Lớn lên với những con đường đất loanh quanh
Bên ruộng lúa ngô khoai thơm mùi gốc rạ

Chân lấm tay bùn, trầy trụa sỏi đá
Mưa nắng hai mùa, vá nhuộm tẩm thân
Cái tuổi thơ đã tắm gội phong trần
Thời bé bỏng sớm dập vùi gió bụi

Đồng cao đồng thấp, cày sâu cuốc bẫm
Tát nước vết mương, chai đá chân tay
Cái tuổi thơ phơi nắng cháy khô gầy
Da thịt chắc đen huyền như bánh ít

Mái nhà tranh không đủ che mưa dột
Nên ngày đêm chừa lỗ ngó ông trời
Gió phập phù lồng lộng dễ thông hơi
Quần áo rách phát phơ bay trước gió

Cái tuổi thơ đã quen mùi bông cỏ
Mùi mạ non, mùi lúa chín, sim đồng
Mùi « chim chim », mùi « đủ dẻ », mùi trâm
Mùi gian khổ năm từng năm lũ lụt

Mùi khoai nướng, khoai lùi, bột nhì, bột nhứt
Mùi cơm nguội, cơm cháy, chan húp ngon lành
Vậy mà quây quần, nào cha mẹ, nào anh em
Còn hơn cục muối chia đôi, cục đường chia bốn

Khi ra đi, nghĩa là chôn quê nhà mất hút
Phố thị, châu thành không tìm được cỗi trời quê
Cao ốc, cao tầng, không lấp nổi mái tranh che
Sống vẫn sống nhưng lòng chôn gốc rạ

Khi ra đi, nghĩa là đường dài khua sỏi đá
Vọng âm vang tê tỉ mái quê nghèo
Cái thuở đầu đời gấn bó đặng đeo
Luôn lay động trong chiều sâu ký ức

Ấy thế, mà chôn quê nhà là nhất
Cái phồn vinh không che lấp quê mùa
Khi ra đi, không phải bán phải mua
Nhưng tìm lại, như mò kim đáy biển

Cái màu xanh biến thành màu vàng, màu tím
Một năm, mười năm, lần lữa mấy mươi năm
Nhưng tôi vẫn ngửi được mùi lúa mới, mạ non
Mùi đất, mùi bùn, mùi khổ nghèo chơn chất

Đường trường xa dù chùn chân mỗi gỏi
Bước phong trần dải bạc nhuộm sương pha
Nắm đôi tay ôm hình bóng quê nhà
Nư hương lúa ôm ruộng đồng mưa nắng.

Tháng 10 – 2009
Mặc Giang

Ai có nghe !

Thế thời núi đá lưng đèo
Chim bay dưới nước thuyền chèo trên non
Giày vò cay xé tâm hồn
Tóc tơ đay nghiền lòng sơn cự hình
Tưởng ai, nào ngỡ lại mình
Càng xa xót nỗi, càng tình tình tang
Thế thời nghiệt ngã Đèo Ngang
Cá khô đáy vực nước tràn sơn khê
Trượng phu cạn kiệt ước thề
Tiểu nhân ngắt ngưỡng kết bè đeo ngai
Dầu cho con nước còn dài
Khúc sông lạnh ngắt tuyền đài giá băng
Thế thời đảo lộn chịt chằng
Tre già chết gốc, non măng phủ đầu
Nước non gãy mấy nhịp cầu
Quan san cách trở vũng nâu tư lừng
Đèo bông nát cõi quê hương
Đa mang cát đá phơi đường xác xơ
Thế thời ác mộng ru mơ
Ma trôi dẫn lối quỷ chờ bóng đêm
Ba mươi không có ánh đèn
Vật vờ nghĩa địa hỏi thềm hư vô
Đan tay vá víu cơ đồ
Đan tâm ôm ấp mịm mờ nước non
Tâm đâu mà hỏi nát hồn
Lòng đâu mà hỏi vết sơn nhũn tàn
Thương không, Thế Lữ - Nhớ Rừng
Buồn không, Công Trứ - vẫy vùng nam nhi
Bạch Đằng róc rách Ba Vi
Hát Giang sóng vỗ thâm thì Nhị Trưng
Thế thời núi ngã nghiêng rừng
Ai nghe trông giục, ai đừng có nghe !

Tháng 10 – 2009

Tiếng nói Mùa Đông

Ta lắng nghe tiếng nói mùa đông
Để sẻ chia những mảnh đời giá lạnh
Đếm cô đơn âm thầm trong ngõ vắng
Khi hoàng hôn buông xuống mỗi đêm về

Ta lắng nghe tiếng nói mùa đông
Để ủi an những mảnh đời bất hạnh
Đi đến đâu, thêm hoang đèo tuyết trắng
Đắp mền nhưng không đủ ấm tâm hồn

Ta lắng nghe cái buốt mùa đông
Không còn ai lạnh lòng khi đông đến
Hỏi mùa thu, sao thu vàng thu tím
Thì đông ơi, ta sưởi ấm đông về

Bốn mùa, chỉ một mùa đông
Thương cho ai đó lại đông bốn mùa
Lạnh lòng, không bán không mua
Mà sao trả giá gió lùa đêm đông

Nhớ xưa thi bá Nguyễn Du
Ba trăm năm nữa, mịt mờ bao lâu
« Cảnh nào, cảnh chẳng đeo sầu
Người buồn, cảnh có vui đâu bao giờ »

Thì ta chia sẻ mùa đông
Vườn cây khép lá, bông hồng trơ vơ
Thì ta nhật bóng ru mơ
Cho đời bớt lạnh, hững hờ đêm đông.

Tháng 11 – 2009
MG

Mắt ướt Đông Về

Nếu không đông, rừng cây khô tuyết trắng
Thì còn đâu rừng núi tuyết giá băng
Đêm còn gì, nếu không có ánh trăng

Hỡi ngàn sao mập mờ trong đêm tối

Nếu không đông, còn ai biết giá lạnh
Đời ấm êm thái quá sẽ dư thừa
Không hạn hán, nào có nghĩa chi mưa
Cho ngàn mây bông bênh thêm thống khổ

Nếu không có mùa đông
Còn gì nữa bốn mùa
Còn đâu ngọn gió lùa
Lạnh lùng hong giọt nắng

Nếu không có mùa đông
Còn gì nữa đất trời
Còn gì nữa cuộc đời
Bập bùng khơi bếp lửa

Đời, phải thế không anh
Đời, phải thế không em
Biển sóng vỗ gập ghềnh
Rong rêu phơi bờ cát

Ta xin mang hết những mùa đông
Cho mùa xuân, hoa cười xanh lá
Cho mùa thu, tím lòng nắng hạ
Và bờ cây vọng tiếng ve sầu

Ta xin mang hết cả mùa đông
Cho đất trời bảo hòa sự sống
Cho tin yêu ươm mầm hy vọng
Và mắt ai, thôi ướt mỗi đông về.

Tháng 11 – 2009
MG

Quê nhà ta đó

Cuộc đời này, xin dành cho dân tộc
Tấm lòng này, xin dành cho quê hương
Dù có ở đâu, trên muôn hướng ngàn phương

Ta vẫn gặp nhau, giữa hồn thiêng sông núi

Em lắng nghe, tiếng lằng lằng tình tự
Chị se lòng, lời Mẹ dặn xa xưa
Anh thấm đau, lời Cha thưở dựng cờ
Máu Văn Lang nổi dòng đan thanh sử

Thành Cổ Loa, bóng cờ bay hùng cứ
Đất Thăng Long, nền văn vật một thời
Huế Kinh Đô trăm mặc mãi không nguôi
Phố Sài Gòn lớn hơn ba trăm tuổi

Này anh ơi, Trường Sơn mờ bóng núi
Này em ơi, Biển Đông khóc bờ xa
Chị thì sao mà mắt lệ không nhòa
Bởi vận nước lênh đênh, sơn hà nguy biến

Ta còn nhau, lửa hồn thiêng khói quyện
Ta còn nhau, máu đỏ với da vàng
Năm ngàn năm, dòng lịch sử thên thang
Càng ôm ấp, càng tình sâu nghĩa nặng

Nước chảy mãi, mới sông dài biển rộng
Núi lên cao, mới thấm vị sơn Khê
Anh em ta, nung nấu vẹn câu thề
Hồn dân tộc, mái quê nhà ta đó.

Tháng 11 – 2009